Gel[:b]lau

Часопис українців Німеччини
випуск #4, 01.06.2017

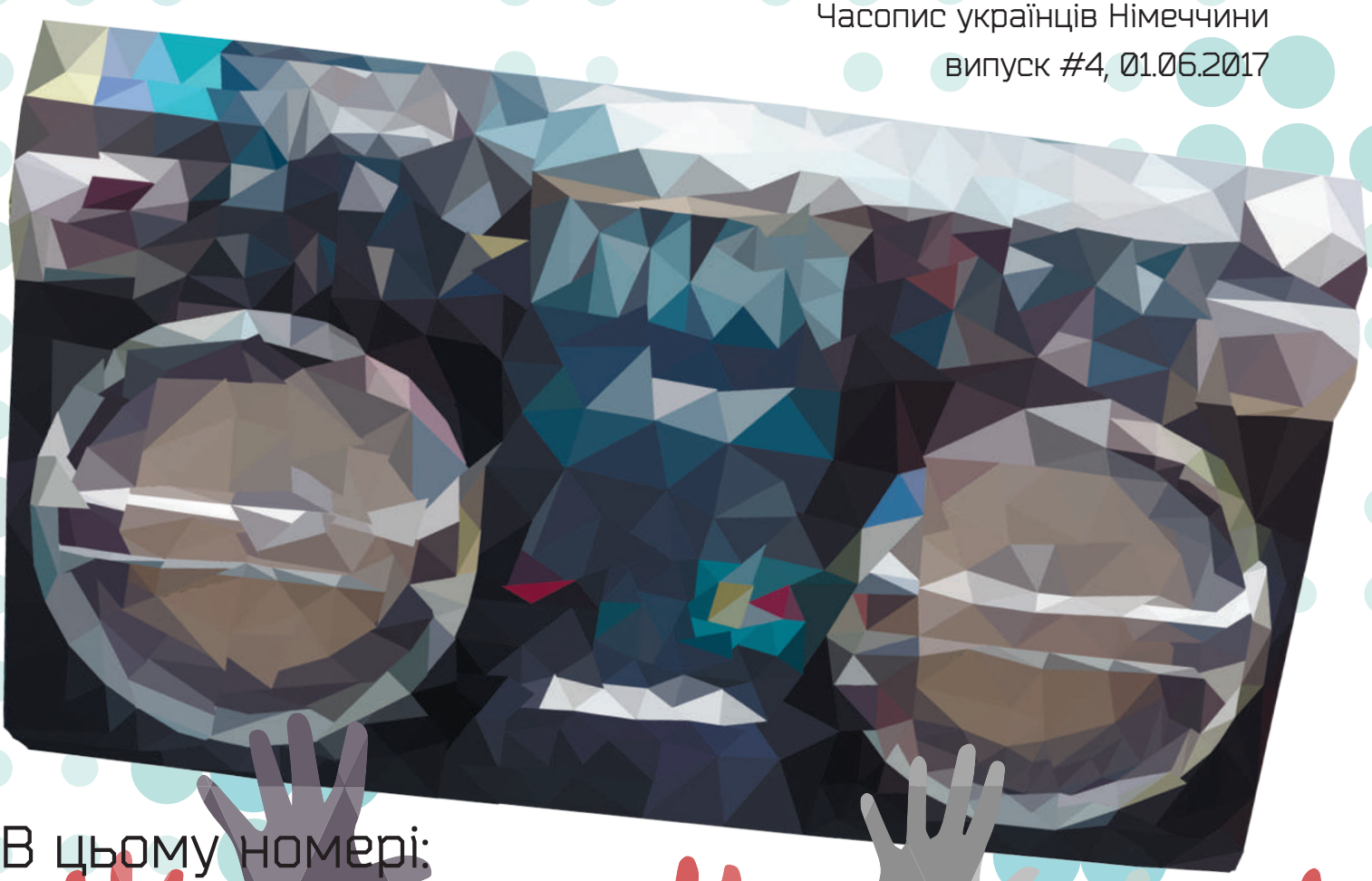

В цьому номері:

Goldener Ring von Lwiw

Berühmte Ukrainer

Fed Cup in Stuttgart

ГУРТ ФІОЛЕТ

Центр літературної освіти

Світ навиворіт

БУМБОКС

ІНТЕРВ'Ю З АНДРІЄМ ХЛИВНЮКОМ

електрона версія: www.gelblau.net

Ксенія Фукс
редактор, дизайнер

Ілона Ушеніна
редактор

Антон Власенко
дизайнер

Богдан Бондар
тех. підтримка, коректор

Катерина Костюченко
ілюстратор

Олександра Кульбака
коректор

Ольга Шатна
коректор

Афіна Хаджинова
коректор

Сюзі та Кешью
талісмани

Impressum

Herausgeber:
Ukrainisches Atelier für
Kultur & Sport e. V.
Hagelsbrunnen 2c
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
Auflage: 500 Exemplare
Erscheinungsweise: quartalsweise
Druck: ПП "Видавництво
"БОНА", вул. Наукова, 5,
Львів, 79019 Україна
Свідоцтво держ. реєстру
ДК №4275
Тел. +38 (032) 240-96-40
Druckerei "BONA",
Naukowa Str. 5,
79019 Lemberg (Lwiw), Ukraine

Autoren:
Богдан Бондар / Bogdan Bondar
Поліна Булгакова / Polina Bulgakova
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhynova
Ганна Кімлач / Hanna Kimlatsch
Антон Хейфец / Anton Kheifets
Тетяна Коробка / Tetyana Korobka
Олена Лейбовіч / Lena Leibowitsch
Альона Масюк /Aljona Masjuk
Жанна Огірчук / Zhanna Ogirchuk
Оля Ошу / Olya Oschu
Данило Попков / Daniil Popkow
Олег Гавріш / Oleh Havrisch
Дмитро Стретович / Dmytro Stretovych
Михайло Сухоносов / Mykhailo Sukhonosov
Юрко Сущ / Yurko Sushch
Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina
Соня Войтів / Sonia Voytiv
Валерія Зенинець / Valerie Zenynets
Für die Unterstützung möchten wir auch folgenden Menschen bedanken: Vsevolod Mostovetskyy (deutsche Lektorat), Yurko Sushch (ukrainische Lektorat), Skrypin.UA (Promotion), Veronika Smalko, Oleksiy Yemelyanenko, Afina Khadzhyova

Credits für Fotos:
Vitaminka Photography, Matthias Horn, Ilona Ushenina, Kseniya Fuchs, Afina Khadzhynova, Pavel Khaikin, Oleh Havrisch, Oksana Makohon, Veronika Smalko, Anton Kheifets, Hanna Montafon, Natalia Tkachuk, Jana Drexler, Olya Oschu, Band "Fiolet" (Гурт Фіолет), www.fb.com/SWYUKRAINE, www.fb.com/litosvita/, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia Commons, unsplash.com

Dieses Werk sowie seine Teile sind urheberrechtlich geschützt.

ISSN: 2509-8136

Від редакції

Любі читачі,

напередодні літа ми намагалися наповнити номер яскравим та різноманітним матеріалом, який, можливо, стане Вам у нагоді при плануванні літнього відпочинку.

В травні у нашому чудовому Києві відбулось довгоочікуване Євробачення, а літо, взагалі, – це сезон музичних свят та фестивалів. Отже, Gel[:b]lau продовжує мандрувати світом нот, мелодій та пісень. Цього разу ми пропонуємо читачам захопливе інтерв'ю з лідером гурту Бумбокс, талановитим українським музикантом Андрієм Хливнюком, з яким нам пощастило поспілкуватись під час їх міні-туру Європою. Крім того, в рубриці "Культура" Ви зможете дізнатись про одну з наймасштабніших музичних подій України – фестиваль Бандерштадт в місті Луцьк, про який нам розповів арт-директор фестивалю та лідер гурту Фіолет Сергій Мартинюк.

Прихильникам природи буде цікаво дізнатися про традиційні німецькі винні мандри на виноградних схилах або про відпустку на італійському острові Пантеллерія. А фанати спорту зможуть прочитати про особливості гри в гольф та ще раз згадати про захоплюючий плей-офф між жіночими збірними України та Німеччини з тенісу.

Тим, хто бажає відкрити в собі талант письменника, Gel[:b]lau радить зазирнути в рубрику "З України", в якій читачі зможуть більше дізнатись про український Центр Літературної Освіти і зокрема літню школу писемної майстерності в Карпатах.

Нашого німецького читача ми продовжуємо знайомити зі скарбами мандрівника в західній Україні. А якщо Ви віддаєте перевагу відпочинку вдома та новим технологіям, то стаття про віртуальну реальність в рубриці "Чоловіча сторінка" – саме для вас.

Тож ласкаво просимо до літнього номеру Gel[:b]lau!

Із вдячністю й щирою повагою,
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау!

Редакція часопису

01 Від редакції
02
03
04
05
06 Тема номеру
07 БУМБОКС:
08 Інтерв'ю з Андрієм Хливнюком
09
10
11 Персоналії
12 Павло Хайкін
13
14 Стираючи межі
15
16 Чоловіча сторінка
17 Світ навиворіт
18 Діаспора
19 AG Ukraine-Chemnitz-Europa e.V.
20 Українці Ляйпцигу
21
22 Українська хата
23 Франкфуртський хор
24
25 Auf Deutsch
26 Die Oblast Lwiw
27 Teil 2. Ukrainische Schlösser und Burgen
28
29
30
31
32
33 Berühmte Ukrainer
34 Warum mag ich Golf?
35
36 З України
37 Татова вишивка
38
39 Центр Літературної Освіти
40
41
42 Стиль життя
43 Винні мандри
44
45 Пантеллерія
46
47
48 Fed Cup 2017 Плей-офф
49
50 SWY
51
52
53
54 Культура
55 Гурт ФІОЛЕТ
56
57 Огляд літератури
58 Прикраси від Яни
59
60 Ми живемо в час Second-Hand
61
62 Комікси від Катринки
63
64

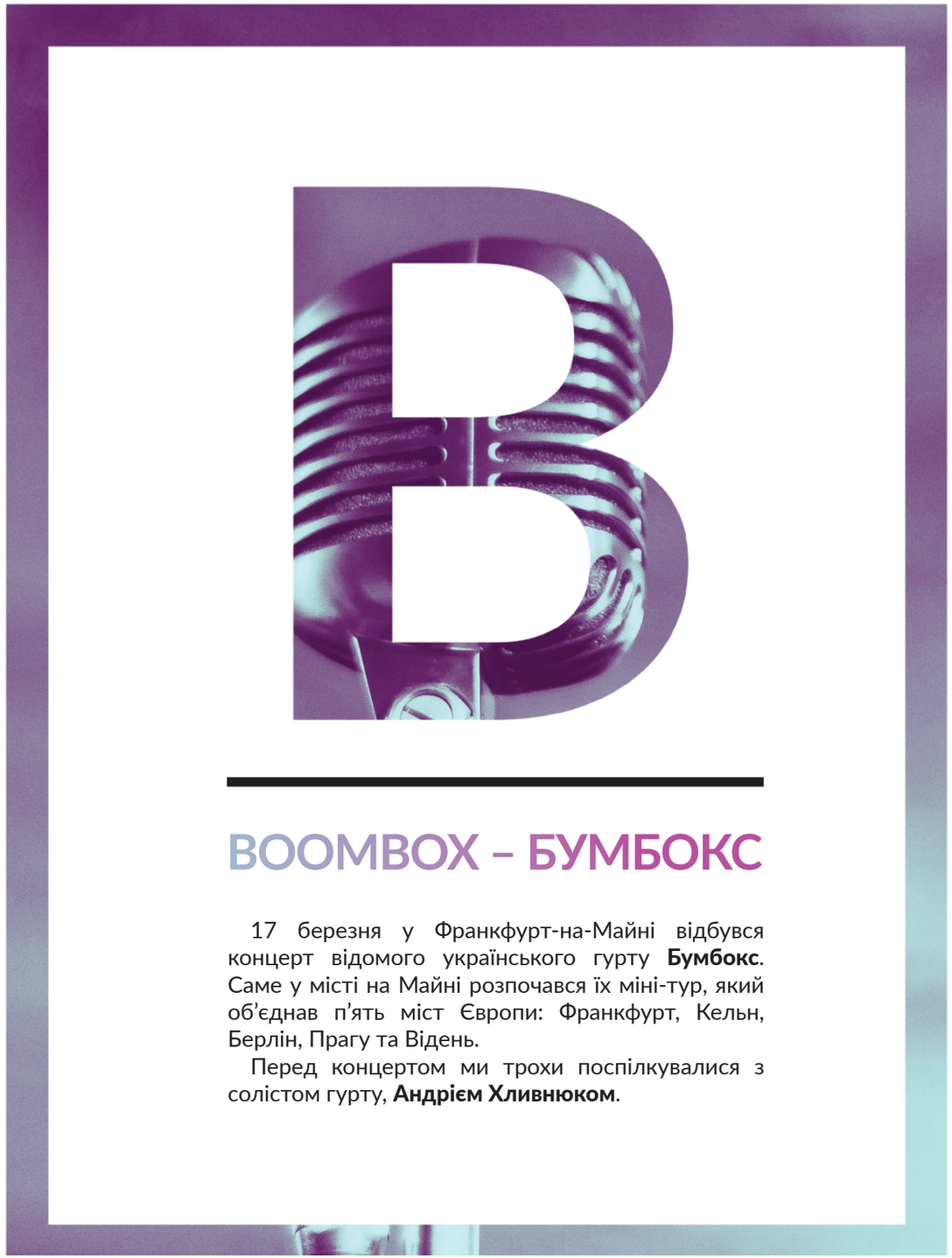

BOOMBOX – БУМБОКС

17 березня у Франкфурт-на-Майні відбувся концерт відомого українського гурту **Бумбокс**. Саме у місті на Майні розпочався їх міні-тур, який об'єднав п'ять міст Європи: Франкфурт, Кельн, Берлін, Прагу та Відень.

Перед концертом ми трохи поспілкувалися з солістом гурту, **Андрієм Хливнюком**.

Богдан Бондар
та Ксенія Фукс

– Андрію, Ваші останні дві композиції, «Колишня» та «Рок-н-рол», помітно відрізняються за стилем від всього, що було раніше. Ми помітили у «Колишній», наприклад, манеру голосіння, яке було присутнє в традиційній українській музиці. Чи це правда?

– Це скоріш мікс з українського фолку та «нового року», такий собі заміс. А від традицій, звісно, не втечеш, куди ж ти від коріння дінешся? Це така суміш із джанглу(прим. редакції - жанр електронної музики) та «нью року» кінця 90-х початку 2000-х.

І взагалі звучання стало трішки інакшим коли з'явився Паша (прим. редакції – Павло Литвиненко) і вніс в аранжування свої «скіли». Відповідно, змінився концертний звук, іноді на важче, іноді навпаки, на більш ліричне.

– Питання щодо синглу «Рок-н-рол», який виглядає як маленька сповідь. Це історія про те що накипіло чи він виник спонтанно?

– Це нормальна, абсолютна класична штука, коли в тематиці пісень розвінчуються якісь побутові історії з гастрольного життя.

«Асимілюйте, друзі, обов'язково, але все одно тримайтесь один одного. Пам'ятайте про своє коріння, це дуже важливо. Без нього немає нас»

І нічого там не накипіло. Просто трошки підняли ковдру, що насправді воно таке. Є сторінка титульна, де всі ми такі класні, а іноді підіймаєш ковдру і бачиш як насправді все виглядає. Бо існує міф, що це S-клас, а не потяг та автобус.

– Нас неймовірно вразив кліп „Люди", тому що він одночасно мінімалістичний та композиційний по-своєму характеру. Поділіться короткою історією створення.

– Ми взагалі не очікували, що ця пісня стане супер-хітом, і протягом 42-ох тижнів пробуде в чарті. Ми виконуємо її як в Україні, так і в Білорусі, і подекуди навіть двічі за концерт. Ця пісня стала, досить неочікувано, новою візитівкою команди за останній рік.

– А як сприймає ваші концерти аудиторія за кордоном?

– Раніше акцент глядача був зосереджений на матеріалі популярному в широких колах. Було дуже різке розділення на тих, хто прийшов, тому що слухає радіо, і на тих, хто справді знає що таке концерт Бумбокс. Але останнім часом ситуація в медійній сфері почала змінюватись – ця різниця потрохи стирається.

– Чи змінилася публіка за останні роки?

– Змінилася – безумовно, і на краще, і на гірше. Суспільство взагалі радикалізувалося. Скажімо так, українська музика стала більш українською.

І це і добре, і погано водночас. Рано чи пізно, ми все одно переможемо, а з сусідами треба буде якось жити. А як ми будемо жити з такими радикально налаштованими людьми?.. Одним словом, я би дуже хотів, щоб музика війни перейшла в музику миру. Хочеться більше толерантності. Але це вже довга розмова, за „пляшкою моршинської" (сміється).

– З ким у вас є бажання зробити якись спільний проект?

– У нас кожен музикант паралельно веде якісь свої проекти. Барабанщик Саша, наприклад, співпрацює з музикантами в Нью-Йорку, де вони розвиваються, серед іншого, в джазовому напрямі. Йдуть розмови про англомовні пісні. Хотілось би продовжити співпрацю з білоруським театром, бо це був справді цікавий досвід не лише в музичному плані.

– Що би Ви хотіли побажати нашим читачам та усім українцям, які живуть за кордоном?

– Асимілюйте, друзі, обов'язково, але все одно тримайтесь один одного. Пам'ятайте про своє коріння, це дуже важливо, без нього немає нас.

Ми, в свою чергу, бажаємо гурту Бумбокс нових творчих експериментів та з нетерпінням чекаємо на нову платівку, вихід якої заплановано наприкінці весни ■

Обсесія

Юрій Суц

Вже близько двох років я не можу витіснити її з голови. Не те, щоб вона там була постійно, ні, вона з'являється раптово нізвідки, я не знаю, що провокує цю появу. Вона з'являється раптово, але не неочікувано. Навіть коли її немає декілька днів, тиждень чи навіть місяць, коли вона врешті решт з'являється – це не стає несподіванкою. Це викликає в мене посмішку, трохи сумну посмішку. Таку, коли ти точно знаєш, що щось неодмінно станеться, але сподіваєшся, що якимось магічним чином цього разу тебе омине. Тоді, коли все-таки це стається, ти посміхаєшся, іронічно посміхаєшся, смієшся з себе, бо від початку знав, що надії марні, та все ж сподівався. Але в мене це не лише сумна посмішка. Не завжди.

Деколи я щиро радію її появі, деколи вона підіймає мені настрій і приносить якесь піднесення. Деколи, коли вона з'являється в моїй голові, я раптом відчуваю прилив енергії, в голові з'являється відчуття легкості, відчуття невагомості, так ніби її роздули гелієм як повітряну кульку. Я відчуваю як відриваюсь від землі, я відчуваю як вона в моїй голові тягне мене вгору і я починаю ходити підстрибуючи, з кожним кроком на мить зависаючи в повітрі і роблячи додаткове зусилля, щоб досягнути ногою землі, щоб не полетіти. В такі моменти я відчуваю себе всесильним, відчуваю, що весь цей світ навколо мене, всі ці дерева, будинки, асфальт, все це сміття, весь цей бруд, всі ці собаки, коти, люди, всі ці голуби і машини, що все це насправді створене лише для мене, все це обертається навколо мене, все це лише декорації, які ніяк не можуть впливати на мене, на моє життя, на мої рішення і дії. І тоді раптом мені це все починає подобатись, все воно стає красивішим і яскравішим, все наче починає світитись і усміхатись мені. Це як коли ти виступаєш перед публікою, неймовірно хвилюєшся, не можеш вимовити слова, а потім уявляєш собі усіх в аудиторії голими і страх зникає.

Майже те саме, лише трохи інакше.

Але потім вона зникає і все повертається на місце. Тільки стає гірше, бо відчуваєш себе обдуреним. Це так ніби в якийсь момент ти розумієш, що насправді голий ти, і не уявно, а зовсім навіть реально. Майже те саме.

Сьогодні вона знову з'явилась. Я вийшов з дому на вулицю, мені в обличчя війнуло прохолодним вітерцем і раптом вона знову залунала в моїй голові.

Пісня, якої я не можу позбутись от уже два роки.

Я ходжу і наспівую один і той самий приспів, він просто раптом з'являється в моїй голові. Мені подобалось це спочатку, я люблю цю пісню. Потім це почало дратувати, мене дратувало, що вона така нав'язлива, що я не можу викинути її з голови.

Я намагався боротись з цим, намагався боротись кардинально, купив альбом з цією піснею і брав його з собою всюди, слухав її постійно, дома, на роботі, в машині. Коли вона закінчувалась, я запускав її знову. Я хотів, щоб вона мені набридла, мені здавалось, що так я її позбудусь. Вона не зникла, почала з'являтись рідше, але не зникла. Я припинив слухати альбом, коли зрозумів, що вона мені не надоїдає, що я просто перестав її помічати і забував перемикати пісню назад, тепер вже слухаючи весь альбом. Вона зникла для мене в альбомі, але не в моїй голові. І я не шкодую насправді. Це як наркотик, вона дійсно приносить мені мимовільне щастя. Надзвичайно потужне відчуття.

Але я змучився. Я виснажений. Вона з'їдає мене зсередини. Я не можу її доспівати. Я не знаю слів. Лише приспів. Знову і знову. Скільки я її не слухав, я так і не вивчив слів. Фокусувався лише на приспіві. Більше нічого не чув. Я хочу, щоб вона зникла, щоб її місце зайняла якась інша, нехай навіть щось відверто гидотне, гидотного буде потім простіше позбутись. Але не назавжди. Лише, щоб я відпочив

Павло Хайкін

Зустріти "наших" в Німеччині – це велика удача. Познайомитись з ними – подвійна порція радості. Це інтерв'ю провокує на успіх і народження в організмі клітини під назвою "мотивація". Тато, люблячий чоловік і лікар. Досвід українця, який вже 13 років їсть німецький хліб і сортує сміття; і це неважливо, адже він надалі залишається щирим патріотом, тим, ким дійсно варто пишатися.

Добрі очі, наче в Доктора Айболита. Павло родом з Дніпра. Студентські роки з білим халатом на парах, медична академія і практика за спеціальністю ВІЛ інфекції та вірусних гепатитів. Це було те, що можна з гордістю назвати моментом під назвою "до". Потім купа стажувань, щоденні засиджування в книжках і грант у країні, де і настав момент кульмінації.

Спочатку він працював в інфекційному центрі при університеті ім. Йоганна Вольфганга Гете , а вже в 2013 приватна практика Павла Хайкіна була зосереджена на лікуванні гепатиту С у хворих в поєднанні з інфекцією ВІЛ. Зараз доктор Хайкін входить у десятку найкращих приватних лікарів Франкфурта, автор більше 20 наукових статей, член управління Європейського товариства з клінічної мікробіології та інфекційних захворювань (ESCMID) і цей список можна продовжувати й продовжувати.

Павло, чому цей фах і саме в Німеччині?

Це, певно, доля. В школі було багато захоплень , любив спорт, особливо фехтування. Як у всіх це починається – спочатку було бажання. Бажання самореалізуватися. Життя стало дотичним до білого халату і людей, яким можу допомогти. Я стажувався в багатьох країнах, а стипендію отримав саме тут: ось уже 13 років триває моя самореалізація.

Що ж до медицини, які основні фактори розбіжностей української з німецькою Ви могли б відокремити?

По-перше, це – освіта. Ніде правди діти, що наша система освіти далека від європейської. Більшість викладачів не володіють іноземними мовами, що не тільки сповільнює процес навчання, а й перешкоджає розвитку та вдосконаленню.

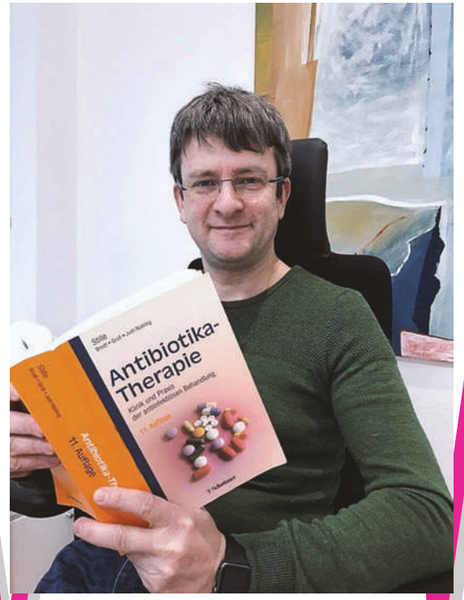

Окрім всього, Павло Хайкін – ще й співзасновник Української Громади у Франкфурт-на-Майні (Ukrainische Gemeinde in Frankfurt am Main)

Друге – страхова медицина; тут не можна не зачепити момент, коли в Україні люди просто бояться хворіти, адже знають, що це не просто платно – це солідно вдарить по гаманцю. Тут простіше.

Третя позиція: доказова медицина. Колишній Радянський Союз залишився в головах багатьох українських лікарів. Тут принципово спиратися не просто на посібники, які були актуальними кілька років тому. Клінічні дослідження, досвід знову ж таки європейський. Нові методи, підходи і висновки.

Четверте – це мотивація. Зарплати хоча й не американські, проте перспективи дійсно непогані.

Ну й останнє, зрештою, все ж почуття стабільності та безпеки як у лікарів, так й і в пацієнтів.

Що б Ви порадили нашим студентам, яким, можливо, імпонують Ваші досвід і здобутки й вони б хотіли повторити спробу тільки уже особисто?

Насамперед – мови: вчити, докладати зусиль, спілкуватися, практикувати іноземною спілкуватися саме у вашій спеціальності. Англійська, німецька, французька чи будь-яка інша стануть не тільки в пригоді, а й значно спростять пошук роботи та сприятимуть подальшим зв'язкам у потрібному руслі вашого фаху.

Мисліть глобально. Шукайте можливості, питайте поради й не зупиняйтеся, якщо не виходить з першого разу.

Перестаньте дивитися на світ очима викладачів. Читайте новини про новітні технології, переглядайте посібники, слідкуйте за тим, шо роблять лікарі у світі і спирайтеся на їхній досвід.

Зараз існує купа ключів до відкриття нового для себе: відео-лекції, навіть операції в режимі он-лайн. Важливі ваші бажання та завзятість.

Звісно, мені небайдуже, що відбувається зараз у нас дійсно така сторінка в історії, яка ділиться на частини "до" і "після" Майдану. І оте піднесення з вишиванками після Майдану… Шкода, що ті, які боролися за рішення вступити в ЄС зараз не мають доступу до політики і ніяким чином не можуть змінити те, за що помирають люди на Сході. Приїжджаю з дітками; щоразу починаю з Києва. Цікаво просто дивитися на людей, зустрітися з друзями, спілкуватися, відвідувати музеї і просто милуватися.

На запитання , чи лікарі плачуть і взагалі коли востаннє він плакав – Павло задумався. Наскільки щирий і доброзичливий; в цьому й вся наша сутність – українців. Більше б таких людей, які даватимуть світу знати, що Україна багата на таланти та мотивацію своїх громадян!

Валері Зенинець

Щодо ситуації в Україні, що думають про це самі німці?

Не можу сказати за всіх. Всюди є вийнятки: одні досі гадають, що Україна – це частина Росії, інші просто відкрито симпатизують Росії, є й такі, що підтримують нашу державу і при нагоді завжди спитають, як справи вдома чи щось подібне. Декому – просто без різниці. Свого часу у нас було і є кілька проектів з Україною, профінансованих саме Глобальним фондом по боротьбі з ВІЛ/СНІД.

А Ваша особиста думка очима українця в Німеччині? Як часто ви буваєте вдома?

Звісно, мені небайдуже, що відбувається зараз у нас дійсно така сторінка в історії, яка ділиться на частини "до" і "після" Майдану. І оте піднесення з вишиванками після Майдану… Шкода, що ті , які боролися за рішення вступити в ЄС зараз не мають доступу до політики і ніяким чином не можуть змінити те, за що помирають люди на Сході. Приїжджаю з дітками; щоразу починаю з Києва. Цікаво просто дивитися на людей, зустрітися з друзями, спілкуватися, відвідувати музеї і просто милуватися.

Про що Ви мрієте?

Хочеться, щоб стабілізувалися ситуації як в Україні, так і в світі. Мрію про спокій і припинення війни в Україні; турбуюся, аби наші діти жили і розвивалися в мирний час.

Ким Ви себе бачите через 5 років? Яким буде лікар Хайкін?

Мої діти вже підуть в школу, а я тим часом розвиватимуся й надалі у своїй сфері. Сподіваюся, політична ситуація в Україні зміниться на краще і все буде добре!

Стираючи межі

Українська модель Ганна поділилася з нами деякими своїми роздумами про розповсюджені стереотипи щодо модельного світу, про подорожі та свої інтереси.

Про самовиховання

Потрапляючи в модельну сферу підлітком, починаєш виховувати себе сам.

Перша поїздка у 18 років: незнання англійської, літаки, величезні аеропорти, нові люди, праця за кордоном, – я була як сліпе кошеня. Але мене підтримувала дитяча мрія побачити світ. Практично кожна модель проходить через низку надмірних веселощів: клуби, алкоголь, безсонні ночі. Саме тут починається самовиховання, тому що розумієш, що тіло швидко втомлюється і старіє. Треба розставляти пріоритети. Професійна модель ніколи не дозволить собі бути не в формі. Часи нездорової худоби пройшли, сьогодні бути моделлю означає бути втіленням здорового способу життя.

Про подорожі

Саме завдяки їм вдається розвивати себе. Наприклад, в Токіо я відвідала Сумо: мене вразила короткостроковість боїв і залякування противника поглядом. Діснейленд, моя дитяча мрія: гарячі джерела, парк атракціонів, які свого часу били всі рекорди Гіннеса ... золоті спогади. Країни змінювалися, я росла: Китай, Японія, Франція, Німеччина, Італія, Португалія, Грузія, Туреччина, Корея, Малайзія, Філіппіни, Швейцарія, Греція. Моїми улюбленими місцями в Європі і Азії залишаються музеї мистецтва. У Парижі я відкрила для себе чудові книжкові магазини, які вже давно стали туристичними пам'ятками. Але найприголомшливішим місцем для мене залишається Балі: що райську красу неможливо описати словами.
Не дарма люди, приїжджаючи туди на місяць-два, залишаються на рік. Чарівне місце, де кожен може стати художником. Ця доля спіткала і мене: в вільний час я досі залюбки малюю.

Про книжки

Взагалі полюбляю не тільки класику, але й також книги з психологічним ухилом, які можна застосовувати в житті, і автобіографії цікавих для мене особистостей. З останнього, що мене полонило хочу виділити Рвін Ялом «*Коли Ніцше плакав*».

Ганна Кімлач

Порада читачам

Вам, любі читачі, хочу порадити залишатися відкритими світу і людям, і приймати все, як чудовий досвід. Та не вірте кліше… це вже давно вийшло з моди ■

СВІТ НАВИВОРІТ

Microsoft Hololens

Богдан Бондар

Уявіть собі життя, скажімо, років через двадцять. Розумію, складне завдання, адже навряд чи хтось у 90-х міг собі уявити, що люди стоятимуть у черзі не за "марципанами", а за "яблуками". Саме "яблуко", завдяки Стіву Джобсу, дозволяє сьогодні переглядати новини, спілкуватись, робити миттєві фотографії і ще купу речей. А якщо піти ще далі? Зробити використання технологій більш природним, чи взагалі докорінно змінити наше сприйняття реальності... Цікаво? Тоді дозвольте відрекомендувати Вам системи віртуальної та доповненої реальності.

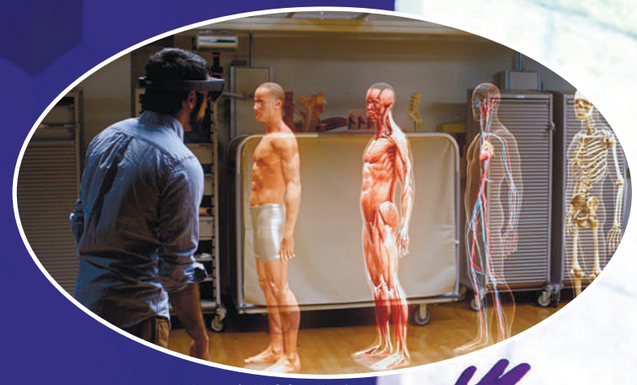

Microsoft Hololens Body

Вперше поняття віртуальної, або штучної реальності, з'явилося наприкінці 60-х років минулого сторіччя. Його ввів американський комп'ютерний художник на ім'я Майрон Крюгер.

Віртуальна реальність (virtual reality, VR) – це комп'ютерна симуляція віртуального середовища, яке сприймається користувачем як реальний світ. Основною метою віртуальної реальності є максимальне занурення людини у заздалегідь спроектований світ, використовуючи різноманітні рецептори (зір, слух, нюх, тактильні відчуття).

Найбільш природне застосування - це ігри та індустрія. Думаю, багатьом хотілось би відчути себе у тілі відважного корсара, пілота зорельоту чи безстрашного ковбоя часів Дикого Заходу. Це новітні підходи до навчання, коли можливо відтворити специфічні умови для, скажімо, спортивних змагань, відпрацювати керування літаком у негоду, тощо. Ну і безумовно, це застосування в медицині, адже занурення у віртуальну реальність створює ефект присутності, що значно прискорює процес реабілітації, лікування фобій та психічних розладів.

Неймовірно, але за допомогою двох лінз та невигадливої коробки можна перетворити Ваш мобільний телефон у проектор віртуального світу (Google Cardboard, Google Daydream, Samsung Gear VR та інші). Або досягнути максимального занурення в улюблену гру з надзвичайно правдоподібним зображенням в шоломах Oculus Rift, Playstation VR або HTC Vive. І хоча наразі це досить дорогі прилади, яким бракує спеціального програмного забезпечення, вже найближчим часом вони стануть найліпшим засобом відволіктися від буденності.

А в чому ж тоді відмінність доповненої реальності? Доповнена реальність (augmented reality, AR) – це технологія, що дозволяє розширити та доповнити існуючу реальність шляхом накладання віртуальних об'єктів на зображення, видозмінюючи картину світу користувача. Так, наприклад, можна відображати швидкість та міні-мапу на склі шолому мотоцикліста, або розмістити «живу» модель динозавра поруч з його залишками у музеї.

Реальність можливо доповнювати звичайними мобільними телефонами. Згадаємо хоча б нашумілу гру Pokemon Go, в якій віртуальне звірятко могло ховатись за найближчим деревом або під ліжком у вітальні. Інший приклад – мобільний додаток від IKEA, який дозволяє розташовувати віртуальні меблі у кімнаті... Але найбільшої уваги свого часу привернули до себе розумні окуляри «Google Glass». Обіцяні перспективи справді вражали: віртуальний гід пам'ятками архітектури, швидке планування маршруту і нагадування про термінові події, докладна інформація про співбесідника і автоматичний аналіз його фраз і емоцій. "Так! Це вже занадто…", – подумала більшість людей, поставивши себе на місце об'єкта аналізу. Саме через соціальне несприйняття Google був вимушений закрити свій проект.

Однак розробники Microsoft, скориставшись бритвою Оккама, створюють шолом доповненої реальності для професійного застосування – Microsoft Hololens. До того ж, демонструють фантастичні відеоролики візуалізації турбіни літака, проекції людських органів і макетів міст прямо на робочому столі. Навіть більше: за допомогою Hololens і системи камер можна створювати об'ємні голограми свого співбесідника, який знаходиться на іншому кінці світу! Правда є одне але: наразі існує лише версія для розробників з чималенькою ціною. Тим не менш, технологія неймовірно перспективна і стрімко розвивається.

І хоча сьогодні усі розглянуті технології межують з фантастикою, з нетерпінням чекаю нагоди зустрітись з Вами у «світі навиворіт»!

Наш часопис продовжує знайомити читачів з цікавими громадами українців за кордоном. В цьому номері ми хочемо привернути увагу до Схода Німеччини, а саме до файних громад з Хемніца та Ляйпцига.

Матеріал люб'язно наданий товариством AG Ukraine-Chemnitz-Europa e.V.

AG Ukraine–Chemnitz–Europa e.V.

– це українське співтовариство небайдужих людей.

Це студенти, робітники, службовці, підприємці, пенсіонери з різних республік колишнього СРСР і Німеччини, які живуть у Хемніці, Дрездені, Цвікау, Фрайберзі, а також в Ерфурті, Мюнхені, Штарнберзі та Дортмунді.

Офіційно товариство було зареєстровано 09.04.2015. Насправді вихідці з України, які живуть в Саксонії, допомагати своїй країні почали вже в липні 2014-го, оскільки відчули цю потребу, оскільки зрозуміли, що війни не уникнути.

Починали з нуля. Збирали, де тільки могли, одяг, взуття, ліки – все, що може стати в нагоді військовим та мирному населенню. Сортували, не маючи навіть приміщення, і відправляли в Україну.

За ці 2,5 роки Україна отримала від «AG Ukraine-Chemnitz-Europa e.V.» близько 50-ти тонн гуманітарної допомоги. Все тільки адресно – рук у руки. Перевіреним людям та волонтерам, які з часом стали надійними партнерами співтовариства. Їхню допомогу отримують в 10-х містах України.

У госпіталях та лікарнях Києва, Львова, Дніпра. У дитячих інтернатах міст прифронтової зони – Сєвєродонецька і Щастя.

Вона йде сім'ям українських воїнів, які захищають свою країну від агресії, сім'ям офіційно загиблих солдатів та офіцерів.

Вона допомагає вижити людям похилого віку в селах Луганської та Донецької областей, людям, що живуть в інтернатах для інвалідів центральної України, внутрішнім переселенцям із зони військових дій в Сумах, Жовкві, Харкові, Києві та інших містах.

Більше року товариство «AG Ukraine-Chemnitz-Europa e.V.» допомагає українським дітям з онкозахворюваннями, а нещодавно вони почали надавати допомогу і біженцям з мусульманських країн в Німеччині.

Але товариство займається не тільки гуманітарною допомогою. Воно також ставить собі за мету знайомити жителів Німеччини та інших країн Західної Європи з українською культурою, традиціями, історією, життям. Тому свою домівку вони назвали «Ukraine-Haus». І для досягнення своєї цілі активно приймають участь в різноманітних культурних заходах, що проводяться в Саксонії

Минулого року українці з міста Суми та учасники товариства «AG Ukraine- Chemnitz-Europa e.V.» пошили кілька десятків великодніх зайців. Дякуючи людям, які їх купили, було зібрано 500 євро на лікування онкохворого хлопчика Олега Салійчука з Івано-Франківська.

У 2017 році товариство знову проводить акцію «Купіть зайця – подаруйте надію», маючи на меті допомогти одужати дівчинці з Києва Насті Берестенко, що лікується від агресивної форми раку крові. Вона багато через що пройшла, в кінці минулого року в місті Гісен їй зробили унікальну, надважку операцію з пересадки кісткового мозку, але лікування продовжується. Ми, всі разом, і кожен з нас можемо допомогти їй і подарувати надію на одужання. Для цього просто треба купити зайця. Робімо добро!

Матеріал люб'язно наданий громадою Української греко-католицької церкви Св.влкмк Юрія Переможця у Ляйпцигу

Українці Ляйпцигу

Церковна громада Української греко-католицької церкви Св. влкмк Юрія Переможця в Ляйпцигу існує вже 13 років, з квітня 2004 року. Громада активно займається доброчинністю та волонтерством. Деякі проекти громади ми вирішили представити нашим читачам.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАВІЛЬЙОН

Під час українського дня, який громада проводила при церкві на міському рівні минулого року, гості мали можливість відчути атмосферу справжнього українського ярмарку. Під керівництвом кваліфікованих малярок відвідувачі ознайомилися з основами Петриківського розпису, а ще спробували виготовити свою ляльку-мотанку.
Гостям свята також було запропоновано написання німецьких імен кирилицею та фотографування у вишиванках.

Барвистість оформлення, цікаві пропозиції, доброзичлива атмосфера спонукали відвідувачів заходу затриматись на українському дні довше.

Охочі перевірити свої знання про Україну із задоволенням відповідали на питання вікторини, яка була укладена німецькою і українською мовами. Для огляду гостям свята організатори запропонували інтер`єр української світлиці, виставку народних строїв, традиційної косівської, гаварецької та опішнянської кераміки, а також багато інформаційного матеріалу про Україну.

А який же ярмарок без традиційних українських сувенірів і смачних страв?! Господині громади частували гостей свята і борщем з пиріжками, і варениками, і голубцями, і різноманітними млинцями. Горнятко запашної кави можна було випити із смачною українською випічкою.

Під час акції громаді вдалося зібрати чимало коштів для дітей-сиріт, батьки яких загинули на війні.

Основи Петриківського розпису

Український павільйон

Показ фільму "Моє дитинство"

ДОБРОЧИННИЙ ВЕРТЕП

Доброчинний вертеп проводиться у громаді вже 10 років поспіль. Доля зблизила громаду церкви Юрія Переможця в Ляйпцигу з благодійним фондом взаємодопомоги та захисту дітей з аутизмом "КОНТАКТ" у Львові. Цей центр займається діагностикою, терапією та реабілітацією дітей хворих на аутизм. В Україні, на жаль, відсутні спеціальні урядові програми підтримки та фінансування подібних організацій, тому кожна пожертва від благодійників відразу використовується за призначенням.

Вже три роки поспіль, під час Різдва, представники громади їздять по квартирах з Колядою. Зібрані кошти йдуть на різні соціальні проекти. Цьогоріч було заколядовано 1000 євро.

ПІДТРИМКА УКРАЇНСЬКОГО КІНО

29-го листопада 2015-го року у громаді УГКЦ у Ляйпцигу відбулася кіно-прем`єра перших двох частин кінотрилогії молодого талановитого українського кінорежисера Ірини Правило "Моє дитинство". Цей Проект об'єднав три короткометражні ігрові фільми: «Кров», «Мужицький ангел» та «Мій університет», зняті в Україні, Грузії та Італії за мотивами оповідань Степана Васильченка, Нодара Думбадзе та Ніно Палумбо.

За словами авторки проекту Ірини Правило фільми об'єднує тема становлення особистості. Коли ця ідея народилася в 2010 році, творча група не могла уявити, наскільки тема дітей післявоєнного часу, їхнє становлення та відчуття у світі стане актуальним для України.

«Мій університет» — приклад світового спільнокошту. Автори проекту збирали гроші весь час виробництва фільму. Українська громада у Ляйпцигу була першою, хто долучився до зборів у Німеччині. Ця підтримка і цей проект ілюструє, як українці можуть об'єднатися і зняти міжнародний проект про загальнолюдські цінності.

Серед інших проектів громади варто зазначити літературні зустрічі з провідними письменниками та поетами України, допомога сиротинцям та будинкам людей похилого віку, підтримка ПДМШ ім. Пирогова, дарунки від Святого Миколая дітям героїв, гуманітарна допомога, свята української мови, вечори вшанування Небесної Сотні, українська суботня школа "Намисто" та ще багато чого цікавого та надихаючого

Українська хата:

де мир, там і лад

Наснились мальви, рута-м'ята
І скрип криничний журавля,
І смерекова отча хата,
Яку давно покинув я...
Дитячих літ моїх колиска,
Моя порадниця свята,
Вона, як доля, рідна й близька,
Миліш її ніде нема.
(М. Бакай)

Олег Гавріш

Саме хата є одним із сакральних символів України. Це не тільки місце, де мешкають люди, це святиня давнього роду українського. Тож до побудови хати ставились дуже виважено та з дотриманням відповідних традицій і правил.

Забудова хати починалась з того, що по її майбутніх кутах на ніч ставили склянки зі свяченою водою. Гарним знаком вважалось, якщо вранці кількість води у склянках збільшувалась – отже місце обрано правильно.

Будівництво не розпочинали в будь-який день. Обов'язково потрібно було дочекатися четверга з повним місяцем – це і був знак доброго початку. Крім того хату розташовували так, що вхід був зі сходу або ж із півдня – це означало, що тут завжди буде щастя. З плином часу українська оселя сильно змінилася, від приземкуватої землянки до чепурної хати з білими стінами, вишитими рушниками на покуті, мальованими комінами, терпким запахом свіжого сіна на долівці і квітучими вишневими садками – оселі, що причарувала весь світ.

Головним будівельним матеріалом для української хати була глина. З неї будували стіни, стелю, простінки. Навіть підлога, яку називали долівкою, була переважно глиняною аж до початку XX сторіччя, зроблена зазвичай із червоної глини. Щосуботи і перед святами підлогу мазали розчином із суміші глини та кінського гною. А потім застеляли пахучим різнотрав'ям: м'ятою, чебрецем, полином та іншими. Саме тому в оселі завжди стояв приємний запах трав.

Як писав про українську хату Олександр Довженко: "Мені жаль розлучатись з тобою. В тобі так гарно пахло давниною, рутою-м'ятою, любистком, і добра щедра піч твоя пахла стравами, печеним хлібом, сушеними яблуками і сухим насінням, зіллям, корінням. А в сінях пахло макухою, гнилими грушами і хомутом. У твої маленькі вікна так приязно заглядали сонце і соняшник, і всякі інші квіти, і зілля всякі пахучі".

Фото: Олег Равлик

Українська хата – дивовижний всесвіт, кожна частина якого наповнена таємним змістом: долівка забезпечує зв'язок з Матір'ю-Землею, стіни захищають від ворога, дах – від негоди, поріг – від нечистої сили.

Складовою частиною символічного змісту хати традиційно вважається число **«3»**. За вертикаллю житло ділиться на три частини. Три яруси простору відіграють важливу символічну роль у взаємозв'язку обжитого простору із всесвітом.

Верхній ярус житла – це зв'язок з небом, високими сферами світобудови. Стеля виконує роль охоронця оселі, лінії, на якій вона тримається та яку не сміє перетинати нечиста сила.

Елементи середнього ярусу – стіни, двері, вікна, простінки – відіграють роль проміжку між небесною сферою та підземним світом. Вікна і двері були засобом спілкування людини з навколишнім світом, наділялися магічними властивостями оберегів житла.

Нижній ярус (долівка, підпіччя, призьба) – це поєднання з Матір'ю-Землею, нижнім світом творіння, межа світу наземного і підземного.

Призьба – зовнішня частина хати, невелике підвищення в її передній частині, фундамент або підмурок. Восени на призьбу ставили загату з очерету, для утеплення стін, а в теплі пори року використовували в інших корисних цілях: сушили цибулю, часник, мак, різнотрав'я, виставляли посуд. На свята застеляли домотканими доріжками і збиралися цілою родиною для розмов про життєві та господарські справи. Спільне перебування родини на призьбі – ознака родинної злагоди. Призьбу завжди тримали в чистоті, постійно змащували глиною, дуже часто підводили червоною глиною, утворюючи навкруги хати замкнене коло – захист від потойбічних сил.

Німецький географ Йоган Георг Коль, перебуваючи в Україні 1838 року, писав: "Українці живуть в охайних, завше підтримуваних у чистоті хатах, які начебто усміхаються до тебе. Господині не задовольняються тим, що кожної суботи миють їх, як це роблять голандці, але ще й раз на два тижні білять житло. Від того хати в Україні виглядають вельми чепурними, немовби свіжовибілене полотно"

Марина Зубко

Мир через культуру

– саме таке бачення має Українська Громада у Франкфурт-на-Майні, діяльність якої тісно пов'язана з Українською Православною Церквою, Парафією Св. Рівноапостольного Князя Володимира. Для зростання та становлення української церкви у місті нещодавно було засновано хор для всіх бажаючих співати українською мовою, незалежно від віку та статі. Регентом хору погодилася стати лауреат багатьох міжнародних конкурсів та європейських фестивалей Марина Зубко.

"Я з радістю підтримала таку чудову ініціативу зі створення українського церковного хору у Франкфурті, тому що сподіваюсь, що це зміцнить і поріднить нашу громаду в вірі у Бога та любові один до одного, чого, на жаль, не вистачає в цей жорстокий час нашого сьогодення", – ділиться з нами Марина.

Пані Зубко походить з віруючої родини православних християн, з малечку зростала у церкві, тому для неї це важливий аспект життя та особистості. В Києві співачка закінчила Національну музичну академію України імені П. І. Чайковского за спеціальністю Сольний спів; вчилася на підготовчих курсах в консерваторії у народної артистки України Євгенії Мірошниченко. Паралельно вивчала германістику в Київському Лінгвістичному Університеті.

У Франкфурті співачка закінчила магістратуру з відзнакою і поступила до докторантури (мистецька асистентура-стажування як оперна співачка). Марина має високий голос з драматичним тембром, який дуже рідко зустрічається. Її репертуар включає в себе такі ролі як, наприклад, Лоретта (*"Джанні Скіккі", Пуччіні*), Віолетта Валері (*"Травіата", Верді*), Цариця Ночі (*"Чарівна флейта", Моцарт*) та багато інших. Цього літа сопраністка виконає роль Еврідіки (*"Орфей та Еврідіка", Глюк*) на оперному фестивалі Gut Immling в Баварії. Крім того пані Зубко співає багато духовної музики в кантатах та ораторіях Й. С. Баха й мессах Моцарта.

Співачка каже: *"По життю намагаюся дивитись вперед і вгору з твердою вірою в серці і ніколи не здаватися. По Божому благословінню звикла робити все з відзнакою, тому церковний хор у нас також буде з відзнакою. Ми робимо це для взаємної радості і духовного розвитку."*

Отже, усіх небайдужих до співу чекатимуть за адресою Solmstr. 1, 60486 Frankfurt am Main.Репетиції проходитимуть по неділях о 13.00. Розклад Богослужінь можна знайти на сайті Українській Православній Церкви у Франкфурті-на-Майні www.fb.com/frankfurtcerkva/

DIE OBLAST LWIW – INSPIRIERT VON TRADITIONEN

Das ist das Land der Vielseitigkeit und der Gastfreundschaft. Die vielseitige Schönheit des Landes bewahrt die Traditionen in jedem Gedanken des Volkes, in jedem Hauch der Natur, in jeder Sekunde des Wesens. Herzlich willkommen am Ort, an dem der Freiheitsgeist Ihr Herz öffnet.

Text: Sonia Voytiv / Aljona Masjuk
Foto: Vitaminka Photography
Lektorat: Vsevolod Mostovetskyy

Der Charme Zentraleuropas versteckt sich in der außergwöhnlichen Mischung aus der großartigen königlichen Vergangenheit und der Geschichte der Kümmernisse und des Kampfes. Die Oblast (Gebiet) Lwiw ist das wunderbare Beispiel dieses Charmes. Wir laden Sie zu einer kleinen Reise durch die tiefe Geschichte in die mystische Welt der Schlösser, der dichten Wälder und der wundertätigen Kurorte.

Wir beginnen unsere kleine Tour mit der Reise durch die Zeit ins IX. Jahrhundert, zum Ort mit dem Namen **Stil's'ko**, der in Europa einmalig ist. Die Siedlung, die eine der größten Metropolen des X. Jahrhunderts war, ist in Form von drei Höhlen mit Fenstern und Türen aus der vorchristlichen Zeit erhalten geblieben, umgeben von Ruhe und Grün der Bäume.

Unsere Tour verläuft weiter durch die grenzenlose Natur der Region. Eine der wichtigsten Naturschutzgebiete der Ukraine und Europas ist der Nationalpark **„Skoler Beskiden"** mit seinen Wasserfällen, Mineralquellen und der alten Holzburg. Einer der Schätze von „Skoler Beskiden" ist ein einzigartiger historisch-kultureller Naturschutzpark, nicht weit von dem Dorf Urytsch entfernt. Außer der erstaunlichen Natur, dessen Sahnehäubchen auf dem Kuchen, ein über 25 Millionen Jahre alter Sandstein Grat ist, liegt hier auch die Holzburg aus der vor mongolischen Periode – Tustan. Diese gilt als einer der am besten erhaltenen Holzburgender IX-XIII Jahrhunderte in Europa. Im frühen Herbst ist dieser Ort besonders atmosphärisch,wenn die feuerroten Wälder mit den Felsen kontrastieren.

GOLDENER RING

Die Oblast Lwiw im ukrainischen Westen ist unter Anderem durch den sogenannten “Goldenen Hufeisen” bekannt, oft auch “**Goldener Ring**” genannt.

Dieser hat jedoch in Wirklichkeit weder mit Gold, noch mit Ring oder Pferden etwas zu tun. Er wird von fünf wunderschönen Schlössern gebildet, von denen jedes im Laufe der Geschichte durch Höhen und Tiefen ging und zurecht zu wahren Schätzen der ukrainischen Architekturerbe gehört. Gel[:b]lau präsentiert in dieser Aufgabe drei davon - die Burge Olesko, Pidhirtsi und Zolochiv.

BURG OLESKO

Die Burg Olesko, die auf einer Anhöhe steht, ist die älteste von den drei und lässt sich von der Kiew-Lwiw-Autobahn sehen. Das genaue Baujahr ist nicht bekannt, aber die ersten Erwähnungen über die Burg sind mit XIV. Jahrhundert datiert. Sie hatte mehrere Besitzer, unter denen sich auch einige historische Persönlichkeiten verborgen haben. So hat beispielsweise der Vater von Bohdan Chmelnyzkyj hier Anfang des XVII. Jahrhunderts gearbeitet, als die Burg Ivan Danilovicz gehörte. Er war auch der Großvater des künftigen Königs von Polen-Litauen, Johann III. Laut einer Sage hat es in der Nacht seiner Geburt so stark gewittert, dass der Tisch, auf den das neugeborene Kind hingelegt wurde, vom Donner und Blitz gespalten wurde. So kam die Prophezeihung, dass Johann zu einem großen Herrscher wird, was mit der Zeit auch passierte.

Eine Zeit lang war die Burg unter Herrschaft des Kapuziner-Ordens, was zur Popularität des “Skelett-Kults” führte. Dieser sah vor, dass Leichen verstorbener Mönche in einem der Klosterpavillons blieben, bis diese sich vollständig zersetzt hatten. Erst danach wurden die Knochen beigesetzt.

Keine Burg ohne Gespenste! Jeder Reiseführer erzählt Ihnen die Legende über die einheimischen Romeo und Julia.

Der Vater einesjungen Mädchens hat in die Hochzeit nicht eingewilligt, ihr Geliebter konnte es nicht verkraften und nahm sich das Leben und in Kürze ist sie selbst ihm gefolgt. Nun wandern sie durch die Burg und suchen nacheinander. Laut einer anderen Sage wandert in der Burg der Geist eines Mönches, der sich während einer großen Feier in den Brunnen geworfen hatte und dort ertrank.

Während der sowjetischen Zeit wurdesich die Burg Olesko in eine Agrarschule verwandelt, später während des Zweiten Weltkrieges befand sich hier ein Militärlager. All das führe zu einem Niedergang und erst 1970, dank Boris Woznitski blühte die Burg wieder auf. Nach der Renovierung wurde eine Kunstgalerie in ihren Räumlichkeiten eröffnet. Aktuell wird hier eine einmalige Gemälde- und Skulpturensammlung präsentiert.

Eine weitere Besonderheit der Burg Olesko ist sicherlich ihr Park, in dem es seltene für das lokale Klima Pflanzen wie Zitrusbäume, Zypressen sowie Oleander gibt. Die malerische Kulisse wird von unterschiedlichen Skulpturen, Brunnen sowie einem Teich vervollständigt.

Plötzlich landen wir im XIV. Jahrhundert, in der Busk-Region. Hier findet man die berühmte Burg Olesko. Das ist die älteste Burg in der unmittelbaren Nähe zu Lwiw. Sie liegt an einem nicht großen Hang und schaut auf ihre königliche Architektur mit den Geistern der Vergangenheit.

Unsere Reise führt uns in die Stadt Solotschiw, in der die gleichnamige Burg steht, die in den Jahren 1634 – 1636 gebaut wurde. Es war die Königsresidenz, das Gefängnis und die Bildungseinrichtung.

ZOLOCHIV SCHLOSS

Im Vergleich zu der Burg Olesko und dem Pidhirtsi-Schloss ist das Schloss Zolochiv, welches 70 km von Lwiw entfernt ist, ziemlich bescheiden, was sich jedoch nicht über seine Geschichte sagen lässt.

Er wurde erst im XVII. Jahrhundert erbaut und war im Besitz der polnischen Magnate aus Familien Sobieski und Radziwiłł. Jakub Sobieski hat das Verteidigungssystem des Schlosses verbessert: die Mauernwurden dicker und höher, in den Gräben, in dem es kein Wasser gab, wurden Pflöcke eingebaut. Im Innenhof des Schlosses wurden zwei Paläste gebaut: der zweistöckige Große Palast und der Chinesische Palast, dessen “Stil-Zwillinge” sich in Berlin und St.-Petersburg befunden. Im XVII. Jahrhundert galtdas Schloss Zolochiv als einzigartig nicht nur wegen seiner Architektur, sondern auch wegen seiner Ausstattung. Es verfügte über ein Heizungssystem sowie das erste Kanalisationssystem, das auch Wasserleitung vorsah. Außerdem gab es ein Netz der geheimen Gänge, dank welchen es möglich war, alle Zimmer abzuhören.

Auch in Zolochiv Schloss gibt es eine mystische Sehenswürdigkeit - zwei Steine mit den geheimen Inschriften. Auf dem einen findet man gotische Schrift, auf dem anderen - zwei Kränze mit einer Öffnung dort, wo diese sich überlagern. Es gibt eine Theorie, dass diese Zeichen von den Templern gemacht werden konnten, jedoch wurde diese bis heute nicht bestätigt und die Bedeutung der Inschriften bleibt ein Geheimnis.

Als Radziwiłł zum Herrscher wurden, fing der Niedergang des Schlosses an. Mitte des XIX. Jahrhunderts wurde es an österreichische Regierung verkauft, die es in eine Kaserne und anschließend in einen Knast verwandelte. Während des Krieges hatten hier die deutschen Truppen ihr Quartier und nach ihnen das NKWD (Volkskommissariat für innere Angelegenheiten der UdSSR).

Heute gehört auch das Schloss Zolochiv zu Kunstgalerie von Lwiw und wird als Museum genutzt. Im Großen Palast werden Gemälde, antike Möbel, Waffen, Porzellan, Teppiche, Jagdtrophäen und andere Gegenstände ausgestellt, die während der Sanierung gefunden wurden, und im Chinesischen Palast befindet sich das Museum für orientalische Kulturen. Zu seinen Ausstellungsstücken gehören Teil der ägyptischen Sarkophage, japanische Zeichnungen, Stoffe aus dem Fernosten und vieles mehr. Regelmäßig werden im Schloss Ritterturniere sowie Teezeremonien veranstaltet.

Die letzte Burg, die wir während unserer Tour sehen werden, liegt im Dorf Pidhirtsi und wurde in den Jahren 1635-1640 auf Befehl des Kronhetmans Stanislaw Koniecpolski gebaut. Die Burg ist grämlich, aber großartig. Dieser Palast ist eines der besten Beispiele für die architektonisch Stilmischung von Renaissance und Fortifikation.

PIDHIRTSI SCHLOSS

Pidhirtsi-Schloss ist das zweite aus der Reihe und wird als ukrainisches Versaille bezeichnet. Es wurde auf Wunsch von Stanisław Koniecpolski im XV. Jahrhundert erbaut, der dieses Land Janusz Podhorecki abgekauft hatte.

Gemäß der ersten Zeichnung wurde das Schloss quadratisch erbaut, mit einem Stadtgraben und Verteidigungsbefestigungen von drei Seiten und einer schönen Terrasse mit einer Balustrade und Skulpturen, die nach Norden schaute. An jeder Mauerecke gab es einen Turm und die Zufahrt zum Palast, der sich im Innenhof befand, lag durch einen auf zwei Säulen ruhenden Bogen. Am Anfang wurden nur zwei Stockwerke gebaut und der dritte Stock ist erst im XVIII. Jahrhundert während der Sanierung und des Wiederaufbaus des Schlosses dazu gekommen. Zur jener Zeit wurden auch die Kuppeln der seitlichen Pavillons mit den Atlanten-Skulpturen aus Kupfer geschmückt: der eine hält die Erde und der andere - das Weltall

Auch Pidhirtsi-Schlossverfügt über einen großen Park, der sowohl das Gelände, als auch das Schloss selbst “grün färbt”. Er wurde in Anlehnung an italienischen Parks angelegt und gibt die Idee des Architekts gut wieder: gut durchdachte Bossen und Pflanzen. Einen solchen Park gibt es in der Ukraine nicht noch einmal und er gehört zu den Denkmälern der Gartenkunst.

Einen wichtigen Beitrag zur Entwicklung des Schlosses hat der polnische Magnat Wacław Rzewuski im XVIII. Jahrhundert geleistet. Dank ihm wurde die Kathedrale des heiligen Josef erbaut, die mit Ikonen der Heiligen geschmückt wurde, für die Familienmitglieder von Rzewuski Model gestanden waren. Während seiner Herrscherzeit hat er das Schloss mit weiteren Kunstwerken ausgestattet. So entstanden das Goldene und das Chinesische Kabinett, welche ihre Besucher mit Schönheit und Pracht verblüfften. Des Weiteren wurden ein Orchester und ein Theater ins Leben gerufen.

Die letzten Herrscher des Pidhirtsi-Schlosses waren aus der Familie Sanguszko, die auch die meisten Schätze aus dem Schloss nach Brasilien und Skulpturen aus dem Park nach St.-Petersburg vor dem Beginn des Zweiten Weltkrieges brachten. Der Krieg hat das Schloss nicht wirklich beschädigt, was sich nicht über das Feuer von 1956 sagen lässt, nach welchem vom Schloss nur die Wände geblieben sind. In den 60er Jahren wurde das Schloss zum Teil wiederaufgebaut und anschließend als Kurstätte eingesetzt. Seit 1997 gehört das Schloss der Kunstgalerie von Lwiw, die sich seitdem um den weiteren Wiederaufbau kümmert, um ein Museum einzurichten.

Außer diesen drei berühmtesten Burgen gibt es in der Region viele anderen Burgen, zum Beispiel das Schloss Svirzh. Auch wenn sich unsere kleine Erzählung diese nicht betrifft, werden Sie darüber staunen, dass diese Orte noch nicht weltbekannt sind!

Die Westukraine im Allgemeinen und die Oblast Lwiw im Einzelnen, bieten ein breites Leistungsspektrum für die Spa-Erholung. Die Touristen aus dem ganzen Land kommen für die Heilung mit den Mineralwässern nach Truskawez, Morschyn und Shidnytsya. Diese Orte verfügen über hochklassige Hotels und andere Einrichtungen an, in welchen sich die Gäste ihre Körper und Seele von der Alltagshektik erholen lassen können. Außerdem liegen sie in den malerischen Orten des Karpaten vorlands, wo Sie die langen Spaziergänge genießen und die malerische Umwelt im Moment der vollen Sorgenfreiheit bewundern können. Neben den Mineralwässern ist diese Region für ihre balneologischen sowie Schlamm-Kurorten bekannt. Besonders viele liegen im Dorf Schklo, in der Yavoriv-Region.

Wenn Sie Ihre Freizeit gerne aktiv gestalten, finden Sie hier alles — von den langen Wanderungen im Sommer, z. B. in Roztochya oder im Nationalen Naturschutzpark in Yavoriv, bis Skifahren in Slavske oder Tysovez im Winter. Unabhängig von Ihrer Auswahl, vergessen Sie nicht die kleinen besonderen Dörfer auf Ihrem Weg zu besuchen, welche die reiche Geschichte der Region in der Form der Lebensgeschichten ihrer Einwohner in sich tragen.

Wir beenden unsere kleine Erzählung mit dem Folgenden: Überall, unabhängig davon, wo Sie wandern, wann Sie wandern oder wie Sie wandern, finden Sie einen Teil von sich. Möge Ihr Herz sich für die alten Traditionen und geheimnisvollen Legenden des Lwiwer Gebiets öffnen und wer weiß, vielleicht öffnen Sie etwas Neues in sich

BERÜHMTE UKRAINER

Auf der Welt gibt es viele berühmte Schauspieler, Künstler, Pianisten und viele andere talentierte Menschen mit ukrainischen Wurzeln. Die wenigsten davon sind aber als solche bekannt. Deshalb wollen wir hier einige von ihnen vorstellen und ihre Geschichten erzählen.

Max Levchin

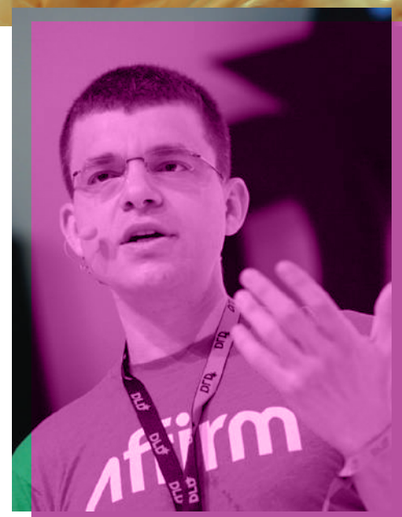

Max Levchin, heute bekannt als amerikanischer IT-Spezialist und ehemaliger technischer Direktor und Mitbegründer von **PayPal**, wurde am 11. Juli 1975 in Kiew geboren. Der talentierte junge Mann wanderte 1991 im Alter von 16 Jahren nach Chicago aus, wo er Informatik an der University of Illinois studierte. Es folgte eine Reihe von Erfolgen: 2002 ging er mit PayPal online und gründete 2005 Slide und Yelp. Darüber hinaus ist er Co-Produzent des Films ´Thank you for Smoking´. Sein 2012 erschienenes Buch ´The Blueprint´, geschrieben in Zusammenarbeit mit Peter Thiel und Garri Kasparow, sagt eine Stagnation des technologischen Fortschritts voraus und spricht für umfassende Investitionen in Forschung und Entwicklung, um den globalen Wohlstand zu erhöhen.

Mila Kunis

Schauspielerin Mila Kunis ist uns bekannt aus den Kino-Hits wie “Black Swan” (2010), “Freunde mit gewissen Vorzügen” (2011) oder “Ted” (2012). Was viele nicht wissen: Die schöne Brunette hat ukrainische Wurzeln. Am 14. August 1983 wurde sie in Czernowitz, Ukraine als Milena Kunis geboren.

Um ihren Kindern ein besseres Leben zu ermöglichen, gaben Milas Eltern Mark und Elvira die eigene Karriere als Mechanikingenieur und Physiklehrerin auf und immigrierten mit bloßen 250$ in der Tasche nach Los-Angeles, USA. Damals war Mila 7 Jahre alt. Um die Kinder besser in die amerikanische Gesellschaft zu integrieren, gaben die Eltern sie in verschiedene AGs.
So begann Mila schon bald nach dem Umzug Schauspielunterricht im Studio Beverly Hills zu besuchen und hatte das Glück, der talentierten Managerin Susan Curtis zu begegnen, die ihre Karriere beförderte. Schnell folgten die ersten Erfolge und die junge Schauspielerin vereinfachte ihren Namen offiziell zu Mila.

Ihren ersten großen Erfolg feierte sie mit 14 in der Rolle von Jackie Burkhart in der Fox Sitcom “Die wilden 70er”.

Lena Leibowitsch

Vera Farmiga

Am 6. August 1973 in New Jersey geboren, hat die heute als Schauspielerin und Regisseurin bekannte Vera ukrainische Wurzeln. Ihre Eltern, der ukrainische Computer-Systemanalytiker Mykhailo und die Lehrerin Ljuba immigrierten wie viele andere in die USA, um ihren Kindern ein besseres Leben zu bieten. Da Vera und ihre sechs Geschwister in einer ukrainisch geprägten Gemeinde aufwuchsen, lernte sie Englisch erst mit sechs Jahren.

Ihre Wurzeln waren ihr sehr wichtig und in ihrer Jugend trat sie mit einem ukrainischen Volksband auf. Später studierte sie an der School of Visual and Performing Arts und debütierte 1996 in Broadway-Theaterstücken.

Es folgten viele erfolgreiche Filme mit den besten Schauspielern Hollywoods. Ihre bisher größte Filmrolle hatte sie in dem vierfach Oscarprämierten Film “Departed – Unter Feinden” im Jahr 2006 an der Seite von Schauspielerkollegen Matt Damon und Leonardo DiCaprio.

Ihre jüngere Schwester Taissa, von ihr animiert, ist heute ebenfalls Schauspielerin

Warum mag ich Golf?

Clubmitgliedschaften gibt's bereits ab 20 Euro in Monat. Auch wenn man dafür etwas weiter fahren muss.

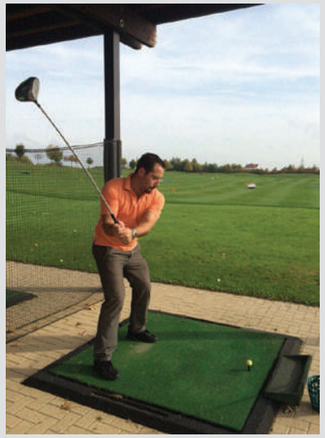

Anton Kheifets

Golf, und damit meine ich nicht das Auto, ist eine Welt für sich. Es ist nicht nur Sport, es ist auch ein Stil, es ist eine Lebensart und es ist immer noch ein Spiel.

Fangen wir damit an was die allgemeine Wahrnehmung vom Golfen in unserer Gesellschaft kursiert?

„Golf ist langweilig!"

„Das ist doch kein Sport…"

„Golf spielen nur die faulen alten „Säcke, welche damit nur ihren "Status" zeigen wollen."

„Preise für die Ausrüstung und für die Mitgliedschaft in einem Club sind unmenschlich."

Die meisten dieser Aussagen hätten bis vor kurzem auch von mir stammen können.

Als ich einen Gutschein zu einem Golf-Schnuppertag geschenkt bekommen habe, dachte ich mir nur – was für ein doofes Geschenk. Ein Kino-Gutschein für 2 wäre um das Fünffache günstiger gewesen und hätte garantiert mehr Spaß gemacht.

Da ich aber keine Wahl mehr hatte und auch der Golf-Club mir keine Kino-Gutscheine ausstellen wollte, musste ich wohl durch.

An einem Samstagmorgen habe ich mich also mühsam aufgerappelt und bin zum Golf-Platz gefahren.

Vor Ort habe ich noch acht weitere unausgeschlafene Personen angetroffen, welche noch weniger Lust ausgestrahlt haben. Nach 15 Minuten Wartezeit ist ein Trainer aufgetaucht. Trotz dieser frühen Zeit und 9 total unmotivierten Schüler hat er die Euphorie von dem schönen Morgen, dem tollen Wetter und dem Spiel sich nicht nehmen lassen!

Fünf Minuten später hatte jeder von uns einen Schläger in der Hand und einen kleinen Haufen Bälle vor sich liegen. Wir haben uns mit ein paar total albernen Übungen warm gemacht und nun durften wir den Schlag erstmal trocken üben. Die Aufgabe war den Schläger so zu schwingen, dass er gerade etwas Grass berührt aber auch nicht mehr. Erst nach ein 10-15 Schwüngen habe ich das grob hinbekommen.

Nun hieß es das gleiche mit einem Ball zu wiederholen. Also den Ball vor sich gelegt, ausgeholt, voll durchgezogen! Was war? Der Ball hat sich kein cm bewegt. Hmm… Noch ein Versuch, wieder das gleiche. Noch eins – jetzt hat sich der Schläger in die Erde eingegraben, ein großes Stück Grass mit rausgerissen, aber der Ball lag immer noch an derselben Stelle. Zu diesem Zeitpunkt habe ich mir ernsthaft überlegt nach Hause zu fahren und die fehlenden 2-3 Stunden den Schlaf nachzuholen.

Doch da ich sehr ungern aufgebe, dachte ich es wird doch möglich sein diesen komischen Ball zu treffen. Wenn jeder Opa und Oma das schaffen, werde ich es doch auch hinkriegen können. Also nächster Versuch und sieh der Ball hat sich bewegt, auch wenn nur wenige Meter weit. Kein richtiges Erfolgserlebnis muss ich sagen. Also noch ein Schlag und ich habe es richtig gespürt. Als ob eine kleine Druckwelle durch mein Oberkörper ging.

Ein interessantes Gefühl, dachte ich, während ich dem weg fliegenden Ball zugeschaut habe.

Noch ein Ball, nochmal ausgeholt, dieses Mal mit etwas mehr Schmackes. Schlag – Wow – der fliegt! 70-80 Meter weit! Wahnsinn, das war ein neues Gefühl und was für eins! Gänsehaut-Effekt! Ab dem Zeitpunkt habe ich niemand mehr um mich gesehen und gehört. Bis die Bälle alle waren habe ich nur noch drauf gehauen und den Bällen beim Fliegen zugeschaut.

Seit dem Moment, seit dem ersten Ball, der flog – wusste ich eins sicher, das Gefühl will ich unbedingt nochmal erleben! Alle Vorurteile haben sich in Luft aufgelöst und verschwunden. Nun war ich hellwach und wollte nur noch einen Ball und noch eine Herausforderung.

Jetzt kurz zu Fakten und anderen Vor(ur)teilen.

Was den Preis angeht ist alles halb so wild.

Clubmitgliedschaften gibt's bereits ab 20 Euro in Monat. Auch wenn man dafür etwas weiter fahren muss. Schlägerset kriegt man auch bereits ab 250 Euro neue. Gebraucht evtl. noch günstiger. Es bedarf auch keine extra Golf-Kleidung. In der Kleiderordnung ist nur Blue-Jeans ausdrücklich verboten.

Sportlich ist Golf auch eine Herausforderung. Durchschnittlich dauert ein Spiel um die 5 Stunden und man legt eine Strecke von 7-10 km zurück. Je nach Golfplatz auch einige Höhenmeter. Nicht zu vernachlässigen sind auch bis zu 100 Schläge, die man während eines Spiels ausführt.

Ein weiterer erwähnenswerter Aspekt ist das Networking. Man spielt meistens in Gruppen (Flights) mit 3 weiteren Spielern, welche man während des Spiels relativ gut kennenlernen kann.

Also ich freue mich auf das nächste Spiel und Ihr – probiert's doch aus!

ТАТОВА ВИШИВКА

ЯК СУДНОБУДІВНИК ІЗ МИКОЛАЄВА ВТІЛИВ У ЖИТТЯ СВОЮ МРІЮ ТА СТАВ ЗАРОБЛЯТИ НА СВОЄМУ ХОБІ.

Кажуть: хочеш втратити друга – позич йому грошей. Так само кажуть і про родинний бізнес. Але є приклади, які розвінчують ці упередження та надихають. Дві доньки: старша Ганна Слободянюк та молодша Аліса Назаренко – підтримали батька Ігоря у його прагненнях, і відтепер він сам розвиває свій бізнес з ручної вишивки хрестиком і бісером у Миколаєві. До кожного замовлення вкладає листівку із краєвидом міста, мовляв, знай наших: не тільки Західна Україна славиться майстрами.

Розкажіть, як все починалось?

Наш тато вишиває вже кілька десятків років, він вишивав ще за нашого з Алісою дитинства. Я довгий час була переконана, що всі тати вміють вишивати і тим регулярно займаються. Ми на це ніколи не зважали серйозно, це було просто хобі. Знаєте, є тати, які ходять на риболовлю, а наш – вишиває. Ніби цілком тривіальне заняття.

Минулого року в сім'ї була скрутна фінансова ситуація, довелось замислитись над пошуком можливості заробітку.

Тато вже дуже багато на той момент вишив для сім'ї, і я подумала, що, можливо, варто спробувати запропонувати його роботи на широкий загал. 16 червня минулого року за кілька годин ми створили сторінку у Фейсбуку, і я розмістила перші фото. Пам'ятаю, що думала тоді, якщо це все не спрацює, то ця сторінка просто буде публічним альбомом татових робіт. Вже за два тижні прийшло перше замовлення з Німеччини, потім друге… і так все закрутилось.

Так, соціальні мережі зараз дуже дієвий інструмент для промо. А хто придумав назву? Чому «вишивка, зроблена суднобудівником», який взаємозв'язок?

Назву придумала я (Ганна Слободянюк. – Прим. ред.). Тато вишиває, а десь у шухляді лежить його диплом інженера-суднобудівника. Так і вийшла назва «Татова вишивка: зроблено суднобудівником». Мені хотілося цією назвою показати, що життя іноді здатне повернутись на 180 градусів, і навіть у старшому віці можна зробити справою свого життя зовсім не те, на що ти вчився, а те, чим усе життя захоплювався.

Які інвестиції були задіяні?

Час. Дуже багато часу. Спочатку це займало в мене по пів робочого дня: на редагування фото, на рекламу сторінки в різних спільнотах у Фейсбуку та в ЖЖ, на листування із замовниками і замовницями, на передачу замовлення татові. Але ще більше пішло на ознайомлення з ринком, накопичення інформації про орнаменти для вишивки (які вони є, що вони означають), на створення бази даних цих орнаментів, пошук партнерів для замовлення матеріалів, для спільних проектів.

Як рекламуєте себе?

Наш основний майданчик – це сторінка в Фейсбуку. Ще є профіль в Інстаграмі. В сайті досі потреби не виникало. Ці дві соціальні мережі повністю забезпечують нас замовленнями. Крім того, справа пішла настільки добре, що ми змогли найняти ще чотири майстрині для вишивки бісером.

Хто і що найчастіше купує? Чи є замовлення з-за кордону?

Найбільше замовлень на вишиванки і серед них найвищий попит на традиційну вишивку, хоче не менш популярною є художня.

Останнім часом проявляється тенденція інтеграції українських орнаментів в сучасний одяг. Поєднання сучасного крою і традиційних візерунків, як наприклад, вишивка на сучасних сукнях, поступово знаходить все більше і більше поціновувачів.

Переважно продаємо українцям, і більшість замовлень саме з-за кордону. На сьогодні наші вироби є в таких країнах, як: Німеччина, Франція, Шотландія, Швейцарія, Нідерланди, Туреччина, Росія і ОАЕ (в Дубаї).

Які плани на майбутнє? До чого ви прагнете?

Втілювати в життя задуми замовниць і замовників, і щоб тато мав можливість реалізувати свій потенціал.

Я думаю, це дуже важливо для кожної людини, а думка про те, що знайти себе можна в будь-якому віці, мене неймовірно тішить.

А ще я щаслива, що йому в цьому допомогли доньки. Колись давно він хотів сина. Думаю, тепер він точно не жалкує, що народились дві дівчинки.

Багато українців налаштовані песимістично, мовляв, для того, щоб почати свою справу, потрібна купа грошей та зв'язків.

Я б хотіла побажати іншим, хто зараз ще роздумує над питанням «робити чи не робити» – просто робити.

Ми ніколи не можемо передбачити, чим саме в реальному житті стане абстрактна ідея. Все дуже динамічне, все змінюється, розвивається. Все обов'язково вийде якнайкраще.

А ще хочу подякувати всім, хто нас підтримав: словами і вчинками. Моє особисте відкриття в цьому сімейному проекті – два-три теплі слова підтримки здатні зробити диво і дати просто неймовірний поштовх вгору.

Поліна Булгакова
Журналіст, редактор розділу "Стиль життя" інтернет-платформа Cultprostir

Джерело: http://cultprostir.ua/uk/cultaura/cultaura-editorial-office, інформація взята за погодженням редакції Cultprostir

Ще кілька років назад неформальна літературна освіта в Україні була явищем непоширеним і мало відомим. Сьогодні це – одна з найбільш динамічних сфер розвитку освіти.
«Центр літературної освіти» (ЦЛО) став першою організацією, яка почала систематично і цілеспрямовано розвивати цю нішу в українській неформальній освіті та літературі.
За чотири роки ЦЛО провели більше 80 різноманітних програм для авторів художньої літератури, нон-фікшн і публіцистики, для видавців і редакторів, культурних менеджерів тощо.

ЦЕНТР ЛІТЕРАТУРНОЇ ОСВІТИ:

«Центр літературної освіти» – освітня організація, заснована у березні 2013 р. **Дмитром Стретовичем** і **Марією Придьмою**, метою якої є розвиток літературної та книжкової сфер шляхом створення освітньої платформи для обміну досвідом, професійного зростання та комунікації учасників культурного процесу.

Серед найбільших проектів – **Літні на Зимові літературні школи в Карпатах**, курси письменницької майстерності, школи книжкового бізнесу, тематичні курси (про особливості написання жанрової літератури, нон-фікшн, сценаріїв, дитячої літератури і т.п.). Окремий напрямок роботи Центру – це літературні курси для дітей і підлітків.

Успіх ЦЛО базується на кількох концептуальних принципах роботи:

1. ЦЛО запрошує лекторами лише успішних практиків у сфері літератури і книговидання. Серед лекторів – найбільш відомі сучасні українські автори, наприклад, **Юрій Андрухович, Оксана Забужко, Сергій Жадан, Катерина Бабкіна, Андрій Курков** та багато інших. Загалом лекторами за ці роки було більше 70 авторів, видавців, літературознавців.

2. У своїх програмах ЦЛО намагається поєднувати весь арсенал сучасної неформальної освіти: лекції та практичні заняття, майстер-класи і персональний коучинг.

Дмитро Стретович

НЕФОРМАЛЬНА ЛІТЕРАТУРНА ОСВІТА, ЯКА ДОСТУПНА УСІМ

3. Також велика увага надається нетворкінгу – максимально тісній комунікації учасників наших проектів, обміну досвіду між усіма нашими слухачами. ЦЛО впевнені, що діалог між професіоналами і початківцями є ефективним для розвитку обох груп аудиторії.

4. ЦЛО вивчає передовий світовий досвід у сфері неформальної літературної освіти і намагається його впроваджувати в своїх програмах.

5. Центр бачить неформальну освіту як безперервний процес розвитку, тому він підтримує своїх випускників, допомагає із просуванням творів і виступами на найбільших фестивалях країни.

За чотири роки близько **6500** осіб взяли участь у проектах ЦЛО. Для більшості з них курси дали поштовх для подальшого розвитку і самовдосконалення.

Серед випускників – вже **більше 30 авторів** дебютували з книжками і отримали схвальні відгуки літературних критиків.

У найближчих планах Центру – розширення тематики програм (курси для перекладачів, сценаристів, журналістів), освітні літературні тури закордон і залучення іноземних лекторів в Україну

Ілона Ушеніна,
блогер,
ilona-bloggt.de,
dieshoppingwelt.com

Винні мандри

Багато в кого Німеччина асоціюється з пивом, і це не дарма. Навіть Gel[:b]lau розповідав в минулому номері про Весняне свято у Штутгарті. Але мало хто знає, що Німеччина має 13 (!) виноробних регіонів, які відрізняються один від одного не лише кліматом, ґрунтом та зростаючими сортами винограду, а ще й історією. Для деяких з них вона сягає часів Карла Великого або Священної Римської імперії.

Більшість виноробних регіонів розташовані на південному заході Німеччини, але й схід має чим похизуватись. Наприклад, за історичними довідками виноробство у регіоні **Заале-Унструт (Saale-Unstrut)**, що неподалік від Ляйпцигу, сягає 998 н. е. Майже 75 % місцевих вин є білими, з чистим та сухим смаком. Найбільшим виноробним регіоном країни є **Пфальц (Pfalz)** з його 23.592 га, на яких росте відбірний виноград. Наразі тут знаходиться чверть загального виробництва вин Німеччини, що надає можливість кожному любителю цього напою знайти щось на власний смак. **Гессенська гірська вулиця (Hessische Bergstraße)** відрізняється своїми 233-ма типами ґрунту, а місцеві вина дуже важко знайти у магазинах – тож Ви маєте сюди приїхати на одне з свят, щоб їх скуштувати!

Баден (Baden) з його 15.818 га має найбільшу "довжину", тому умови зростання винограду на півночі регіону (Гейдельберг) та його півдні (Боденське озеро) дуже різні, що віддзеркалюється у сортах вина. А щодо домівки нашого Gel[:b]lau – регіону **Вюртемберг (Württemberg)**, то більшість червоних вин Німеччини родом саме з **"Лендле"**, як називають свій край шваби. Окрім того тут можна скуштувати такі винні сорти, які майже не зустрічаються за межами регіону, наприклад Вино Шиллера (Schillerwein).

Кожен винний регіон регулярно влаштовує так звані **винні мандри**. Принцип, за яким проводиться захід, дуже простий: протягом певної дистанції через рівні проміжки розташовуються намети, в яких можна скуштувати різні сорти вина місцевого виробництва. Остання ціль – це зазвичай винний погреб. Оскільки тури традиційно розташовуються безпосередньо на виноградних схилах, то варто бути у формі, щоб подолати певні підйоми вгору. Тож відвідувачі мандрують певною дистанцією, щоб відвідати усі намети та дістатись цілі.

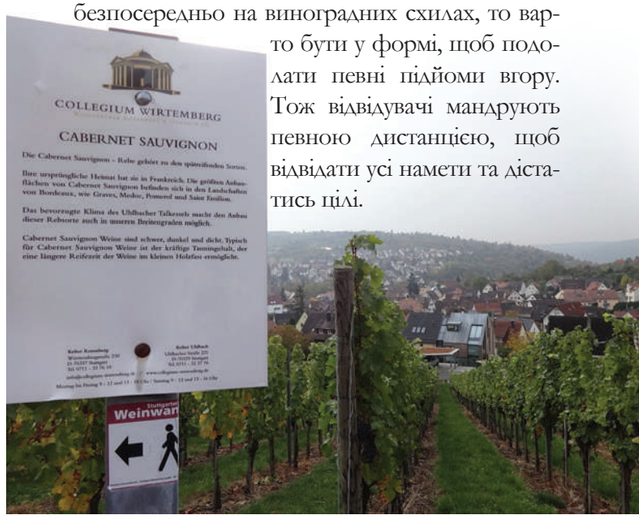

У федеральній землі **Рейнланд-Пфальц**, яка, як читачу вже відомо, володіє найбільшим виноробним регіоном, винні мандри відбуваються майже протягом всього року. Багато з них були засновані у 90х роках минулого сторіччя, деякі – лише декілька років тому.

Наприклад, кожну першу неділю вересня шанувальників виноградного напою вітають мандри у містечку **Альцай (Alzey).** Маршрут довжиною майже 20 км (!) пропонує відвідувачам нібито у доказ дійсно існуючого різноманіття вин аж 24 різні намети. На другі вихідні вересня виноманів на шести-кілометрову мандрівку з 10-ма наметами запрошує вже містечко **Фрамерсгайм (Freimersheim)**. З 22-го по 24-те вересня цього року відбудуться кулінарні винні мандри у Фрайнсгаймі (Freinsheim). Окрім звичайного та ігристого вина та соку місцевого виробництва протягом 7-ми кілометрів з 20-ма наметами відвідувачам пропонуються також класичні страви з Пфальцу.

Щодо столиці Вюртемберга, Штуттарта та його околиць, то й тут звісно присутні декілька традиційних виноробних підприємств, які влаштовують мандри.

Мандри за маршрутом **Хедельфінген-Роракер (Hedelfigen-Rohracker)** святкували цього року 10-річний ювілей. Затишний захід приймає трохи більше за 1000 відвідувачів, які можуть насолодитись вином, яке виробляється тут майже 800 років. Мандри на **Ульбахському Ґьотценберг (Götzenberg)**, що в Штуттарті, вперше були влаштовані в 1966 році і мають багату традицію. Наразі кожного року 6 наметів та погреб приймають майже 10.000 відвідувачів! Цього року винні мандри на Ґьотценберг відбудуться 10 та 11 червня (субота та неділя), відповідно з 14 та 11 години.

Що й казати, Німеччина – це не тільки країна пива, але й гарного вина, яке має свою історію, традиції та яке дійсно варто спробувати. Тому якщо Ви зацікавились та хотіли б відвідати винні мандри у своєму або найближчому регіоні, то завітайте на сторінку **www.weinwanderung.net**, на якій Ви зможете знайти всю необхідну інформацію. Гарну атмосферу та смачний шматочок німецьких традицій гарантовано!

Афіна Хаджинова

Коли мова заходить про Італійські острови, на думку відразу спадають Сардинія, Сицилія чи Лампедуза. Однак мало кому відома Пантеллерія, острів в Середземному морі, всього 100 км на південь від Трапані.

Місцеві жителі

Острів населяють італійці та румуни, які приїхали на заробітки і вирішили залишитися назавжди. Діалект у місцевого населення своєрідний – він далекий від італійських інтонацій і експресивності. Пантеллерійці – дуже спокійні, не такі модні, і як мені здалося, без будь-яких проявів італійської гордині та манірності. Більшість населення – аграрії. Каперси, помідори, виноград, оливкові і інжирні дерева – найпоширеніші види аграрної продукції. Зустріти загони з тваринами – величезна рідкість! Оскільки на острові дуже мало зелені і відсутня прісна вода – дуже важко утримувати худобу. Отож риба і морепродукти є невід'ємним елементом кухні!

Історія

На Пантеллерії є кілька історично важливих місць, які варто відвідати всім туристам! Це і укріплення часів другої світової війни, і археологічні розкопки доісторичних поселень, наприклад, неолітичне поселення з будинків, зроблених з обсидіанових каменів, і навіть поховання, датовані 1400-1300 роком до нашої ери, які представляють собою кам'яні насипи з одним маленьким входом.

Природа

Гори, море, винні долини. На острові є кілька туристичних маршрутів різної складності. Для любителів води природа приготувала чудові озера уздовж узбережжя. Справа в тому, що пісочних берегів Пантеллерія не має. Замість цього по периметру – закам'яніла лава. Коли вона викидалася з вулканів і текла вниз в море, лава замерзала, отож формувалися схили незвичайної форми і глибини. Саме в ці моменти з'явилися величезні кратери, в які періодично потрапляє морська вода.

Архітектура

Будинки на острові називаються **даммузо**. Вони викладені з величезних каменів вулканічної породи, вікна маленькі, дах з невеликим виступом у формі напівкулі, пофарбований в білий колір, підвіконня, веранди і стіни прикрашені кольоровим кахлем. Така конструкція зберігає температуру всередині, не пропускає спеку і вітри. При цьому взимку досить тепло. На дахах будинків лежать баки з водою: задля економії електроенергії.

Вулканічне походження

На острові є кілька кратерів вулканів. Звичайно ж, вони вже давно не діють і перетворилися на красиві гори. Однак, прямісінько в морі біля берегів є діючі термальні джерела. Дуже приємно плаваючи в прохолодному морі випадково знайти таке джерело і прогрітися! Деякі місця навіть захистили камінням, щоб вода затримувалася. У таких ваннах завжди багато охочих погріти кістки. Так само є точки на острові, з яких ще повним ходом валить розпечений дим, яким по необережності можна обпектися. Для любителів СПА є природна сауна! Вона знаходиться прямо в печері в глибині острова. Місцеві радять потерти шкіру лимоном, попарити у сауні і змити водою. На додаток до цього, на острові є вулканічне озеро Венери, неземного бірюзового кольору, з термальними джерелами і великим вмістом мінералів. З озерного мула корисно робити маски.

Отже, якщо вам дуже хочеться незвичайного відпочинку в Європі, відвідайте Пантеллерію: зніміть даммузо, візьміть моторолер напрокат, і насолоджуйтесь цим прихованим неймовірним островом! Не забудьте капці для кам'яного берега і набір для снорклінгу!

Ukraine – Deutschland

22 та 23 квітня у Porsche Arena у Штутгарті відбулись ігри плей-офф між жіночими збірними України та Німеччини з тенісу. Нашу команду представляли: перша та друга ракетки України Еліна Світоліна та Леся Цуренко, а також Ольга Савчук та Надія Кіченок. За "Бундестім" грали Анджелік Кербер, Юлія Гергес, Каріна Віттхефт та Лаура Зігемунд

У перший день змагань українські спортсменки, яких протягом турніру підтримував маленький, але дуже гучний український фан-сектор, доклали максимум зусиль до перемоги, але удача була, на жаль, на боці господарів турніру, які, до речі, й обирали покриття тенісного корту. Еліна Світоліна поступилась Юлії Гергес, а Леся Цуренко - дворазовій ракетці світу за версією WTA, Анджелік Кербер.

Недільну програму відкривала дуель Еліни Світолінної проти Анжелік Кербер.

Перша ракетка України закрішила за собою титул суперника, зустріч з яким німецька спортсменка очикує зі страхом. Вповнено, лише у двох сетах, Світоліна здобула для України перший пункт та повернула її з рахунком 2-1 у змагання. Леся Цуренко почала свій поєдинок проти Юлії Гергес також дуже вповнено, але не змогла утримати перевагу та мала врешті-решт поступитись дворазовій суперниці. Таким чином німецька збірна здобула собі 3й пункт і вийшла у наступне коло.

Але на цьому змагання не закінчились: турнір у Штутгарті завершували парні ігри, у яких українські тенісистки Надія Кіченок та Ольга Савчук обіграли у трьох сетах німецьку пару. Таким чином плей-офф завершився з результатом 3-2 на користь Німеччини.

Ми дякуємо нашій збірній за супернищький дух, ентузіазм та просто неймовірну гру! І нехай нам не пощастило цього разу, наступного все буде інакше! ■

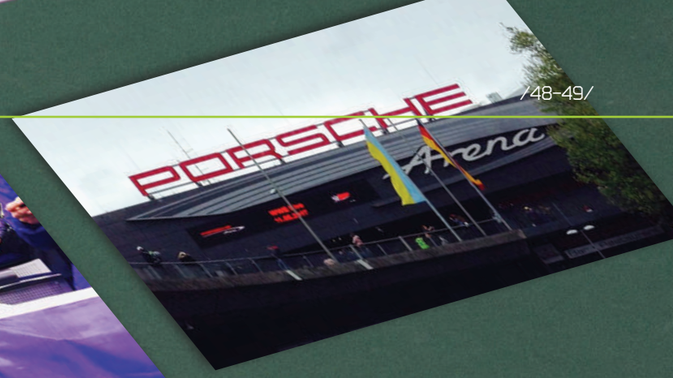

Ілона Ушеніна, блогер, ilona-bloggt.de, dieshoppingwelt.com

SWY PROGRAM

Кілька місяців тому, гортаючи стрічку фейсбуку, побачив незвичне фото друзів у формі олімпійської збірної. Невже вони ретельно приховували свою спортивну кар'єру?, – подумав я.

Як з'ясувалось, форма була пошита спеціально для програми **SWY: Ship for World Youth Leaders Program** («Корабель молодих лідерів світу»), на яку уряд Японії, вперше за 29 років її існування, запросив Україну.

Молоді лідери – люди віком від 18 до 30 років з десяти країн світу, які досягли успіхів у громадській, політичній, науковій чи іншій діяльності, пройшли національний відбір та повинні провести тридцять днів на кораблі у Тихому океані. Місяць розсікати тихоокеанські хвилі на борту білосніжного круїзного лайнера, відвідати Японію, Фіджі, Нову Зеландію, Соломонові Острови, зануритись в екзотичні культури, а також познайомитися з людьми з десяти країн світу, серед яких навіть президенти та міністри – і головне, що все це за кошт уряду Японії!

Звучить фантастично, правда? Та не все так просто. Окрім наданого резюме та мотиваційного відео, кожен український конкурсант проходив співбесіду англійською із дванадцятьма членами комісії, а також тестування Київського інституту психології на здатність співжиття у замкнутому просторі та схильність до суїциду. Загалом на вісім місць приходилось близько 160 заяв.

Пригоди нашої команди почались з Борисполя, де авіакомпанія стягнула непередбачену додаткову плату за багаж, а після виснажливого перельоту, повідомила про його втрату.

Діставшись Токіо, команду розселили по японських родинах у префектурі Ямагучі (аналог укр. області – авт.), де вони прожили два тижні. Впродовж цього часу українці мали змогу не лише оцінити надзвичайну гостинність японців, але й відвідати місцеві пам'ятки, відчути семибальний землетрус у спеціальній кімнаті-симуляторі та познайомитись із японським стилем життя: від ночівлі на рисовому матраці «татамі», до відвідання найсучаснішого заводу «Mazda». Також у Токіо українці зустрілись з прем'єр-міністром та міністром молоді Японії. Останній навіть поцікавився, як вирішилась проблема з багажем.

Отже, потрапивши на борт корабля, всіх учасників розподілили на змішані групи, в яких вони працювали над глобальними проблемами, як то зменшення ризиків стихійних лих, відповідальний туризм тощо. Окрім цього, кожна країна мала презентувати себе іншим учасникам. З перших днів мандрівки усіх чекали серйозні випробування: морська хвороба, декілька епідемій грипу, через які на кораблі був впроваджений карантин, а всі заходи відбувались у режимі інтернет-конференцій з каюти учасників.

Не стану зупинятись на перебігу програми, ознайомитись з ним можна на сторінці нашої команди у FB: www.fb.com/SWYUKRAINE. Більшої уваги заслуговують спостереження про відвідані країни та їх мешканців.

Японці вразили українців привітністю, глибокою повагою до людини і суспільних норм, готовністю завжди допомогти, піднесенню спільного інтересу понад особистий, а також пунктуальності: на зустріч приходять завчасно, а закінчують у домовлений час. У той же час, Японія є доволі інформаційно закритою країною, у якій мало відомо про Україну навіть серед прогресивної молоді. На жаль, про Японію українці знають не більше. Наприклад, чи багатьом відомо, що за роки незалежності уряд підтримав Україну на суму понад трьох мільярдів доларів?

Першою зупинкою корабля була Нова Зеландія, яка підкорила учасників глибокою шаною своєї культури. Незважаючи на колоніальне минуле, майже кожен новозеландець володіє мовою праурів маорі, знає ритуали та традиції свого народу. Так новозеландський курс вивчення національного танцю хака, зібрав на кораблі найбільшу кількість учасників.

Наступна країна – Фіджі. Дарма, що країна живе у постійному очікуванні стихійного лиха, а сам острів повільно йде під воду, фіджійці веселі та життелюбні, а у лиху годину підтримують один одного.

Важливу просвіту довелось робити нашій команді. У більшості учасників знання про Україну, у кращому разі, обмежувалось традиційними «Кличко, гімнастика, гарні дівчата, вишиванки», а часом навіть доводилось показувати Україну на мапі. Українці невтомно розповідали про нашу історію, Майдан, російську агресію в Криму та на Сході України, провели семінар із розпізнавання брехні у ЗМІ, показали стрічку «Зима у вогні», який став для їх колег справжнім одкровенням і через аншлаг у залі – показ робили двічі.

Якщо узагальнити, корабель – наша планета. Майже кожен на ній знає про Китай, Японію, Канаду чи США, але мало хто – про Україну.

І навряд хто дізнається, якщо ми не заявлятимемо про себе, тому що це не виключна справа дипломатів, політиків чи ЗМІ. Це також завдання кожного українця: розповідати про Україну своїм знайомим за кордоном, намагатися зацікавити їх нашою батьківщиною! Наші хлопці та дівчата чудово впоралися із цим завданням. На кораблі вони досягли тісі аудиторії, куди не дісталась держава. До того ж, серед одинадцяти українців були представники різних регіонів країни. Вони не розсварились, а злагоджено працювали над спільною метою. Це показовий приклад: якщо можемо на кораблі, можемо і вдома!

Цьогорічний бюджет проекту склав п'ять мільйонів доларів та Японія не дарма витрачається, щороку запрошуючи на проект успішних молодих людей з різних країн. Роблячи ставку на майбутнє, вона налагоджує зв'язки з людьми, які незабаром ухвалюватимуть у своїх державах важливі рішення. Саме тому не варто очікувати, що SWY принесе плоди вже завтра, результати можуть проявитись за кілька років.

Команда Gel[:b]lau щиро бажає українській команді SWY подальшого успішного втілення власних проектів на користь та добре ім'я України!

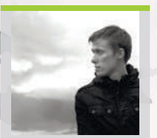

Данило Попков

Алісі Березуцькій, Ростиславу Кубіку, Павлу Котенку, Анні Бобіно, Лідії Кожевніковій, Світлані Яровій, Ярославу Кучеру, Михайлу Жернакову, Євгену Козіну, Андрію Довгому та Анастасії Стасюк цього року випала честь представляти не лише Україну, але й всю Європу.

[:b]

U.A. Transport

Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.

0711 / 576 46 293
http://ua-transport.de

Ви плануєте переїзд та не знаєте, з чого почати?
Ви придбали меблі та шукаєте перевізника?

U.A. Transport пропонує Вам квартирні перевезення та транспортування меблів у Штутгарті та по всій Німеччині від професіонала. Вантажівка, якою здійснюються перевезення, обладнана усім необхідним, тож Ваші речі залишаться неушкодженими!
Зателефонуйте та отримайте першу безкоштовну консультацію!

UAKS

UKRAINISCHES ATELIER FÜR KULTUR & SPORT E. V. ПРОПОНУЄ:

- Графічний дизайн
- Веб-дизайн
- Корпоративний дизайн
- Маркетинговий та Веб-Консалтинг

Like
fb.com/uaks.eV/

В нас Ви можете замовити дизайн логотипу та фірмового стилю, розробку брендбуку, дизайн поліграфічної продукції.
Сучасний, стильний та неординарний дизайн від професіоналів! info@uaks.de

ФІОЛЕТ

ФІОЛЕТ є сьогодні одним з найбільш концертуючих гуртів України, який восени святкуватиме свій восьмий день народження. На його рахунку три лонгплеї та декілька ЕР, у тому числі й на вірші українських поетів, а ще декілька альбомів сайд-проектів фронтмена формації, Сергія Мартинюка.

Колос, саме так друзі зазвичай називають лідера ФІОЛЕТу, розповів «Gel[:b]lau» про плани гурту на цей рік, ставлення до музичних квот та фестиваль Бандершат.

ПРО ФІОЛЕТ

В 2017-му році у групи ФІОЛЕТ буде особливий тур, присвячений восьмій річниці нашого існування, тур символічний, перевернута вісімка – ФІОЛЕТ стартує у безконечність.

Трек-листи на концерти будуть складати представники нашої фан-спільноти, так уже випало, що ми не завжди враховуємо всі побажання наших слухачів, і якісь пісні, особливо з числа старих, якийсь час уже не звучать на концертах, тому ми створимо спеціальні онлайн-форми, в яких люди зможуть скласти свій список ідеального переліку пісень на концерт, потім ми підіб'ємо все і в рамках Всеукраїнського туру, який відбудеться восени, орієнтовно листопад-грудень, презентуємо цю програму.

Також, швидше всього, в цьому турі буде презентовано і кілька нових пісень, які ввійдуть в новий альбом ФІОЛЕТУ, реліз якого запланований на осінь 2018-го.

ПРО МУЗИЧНІ КВОТИ

В березні я з клавішником Петром Свістом в рамках проекту **Kolos & Brothers** обкатав з Всеукраїнським туром країну і фактично на власні вуха переконався в тому, як працюють українські квоти.

Так вже випало, що нам доводилося величезну кількість раз користуватися послугами таксі, і так чи інакше я там стикався із результатами введення квот, і як це не прикро визнавати, але таким командам як ми і багатьом іншим квоти ні разу не допомогли потрапити в ефіри.

Що ми чуємо? Ми чуємо ремікси на старі пісні Гайтани, Могилевської, різну іншу навколошоубізнесову, в негативному сенсі цього слова, музику. Місця багатьом українським командам, які багато років поспіль працюють над якістю музики, над її концептуальністю, на радіо не знайшлося. Потрібно з цим щось робити.

Що саме робити, я не знаю.

Хочеться вірити, що найближчим часом, з виходом нового синглу ФІОЛЕТу, який запланований на травень, сингл, який, на наш погляд, абсолютно вписується в поняття українського радіоформату, нам все-таки вдасться пробити стіну якогось непорозуміння.

Хочеться, аби квоти відображали актуальні тенденції в українській музиці, а не витягували з шухляди зразки української естради зразка початку 90-х та 2000-х. Я проти.

Є нові, концептуальні радіо, є інші мережеві радіостанції, наприклад, те ж Radio SKOVORODA, мандрівне радіо онлайн-формату, яке із задоволенням крутить і нашу музику, і багато інших, зауважу, україномовних музикантів з нашої країни.

ПРО ФЕСТИВАЛЬ БАНДЕРШТАТ

По сумісництву з гуртом ФІОЛЕТ вже понад 10 років я є арт-директором фестивалю **Бандерштат**. Цьогоріч фестиваль традиційно буде відбуватися поблизу Луцька. Але ми змінили локацію, фестиваль вперше розкинеться на значно більшу кількість сцен, ніж було в минулі роки, і в нас буде три великі повноцінні сцени: Головна, Тиха та Важка сцени, так звана Urban-stage.

Серед заявлених учасників, які, на мій погляд, весь цвіт української музики, гурт **Бумбокс, O.torvald, Антитіла, Тартак, Epolets, Latex Fauna, Vivienne Mort, Один в Каное і** десятки інших команд. Все, що я вважаю зараз знаковим для української музики, навіть коли воно не є масовим, буде представлено на фестивалі.

Більше того, будуть гості з-за кордону, на важкій сцені буде близько 5 гуртів важкого спрямування з Європи: Швеція, Італія, Австрія, Данія. Буде дві експериментальні сцени, які досі у нас розглядалися тільки у якості версій того, як може розширитися фестиваль, це буде реп-сцена та електронна сцена, які матимуть нічний формат.

І при нагоді запрошую всіх українців по обидва боки кордону завітати на наш фестиваль **4-6 серпня, місто Луцьк, квитки вже в наявності.**

Мені здається, фестиваль буде крутим.

ПОЗИТИВНИЙ МЕСЕДЖ ЧИТАЧАМ «GELBLAU»

Я хочу побажати всім читачам гарного настрою, і щоб всі очікувані зміни відбувалися у вашому житті. Змініть зачіску, стиль одягу, змініть улюбленого музичного виконавця на якогось нового. І зустрінемось на Бандерштаті та концертах ФІОЛЕТу, будьте крепкими!

Тетяна Коробка

Огляд літератури

Жанна Огірчук

Данило Попков

Мирослав Дочинець

ЛАД

Багато з нас запитує себе: «Хто я, звідки я, для чого я? І куди я йду?" Саме для них ця книга – подарунок долі, бо народна мудрість простих речей наскрізь насичує тексти прекрасного автора, лауреата шевченківської премії в 2014 році у галузі літератури, відомого письменника та журналіста із Мукачева Мирослава Дочиця. Книга, про яку піде мова, одна з тих, яких бракувало в українському культурному просторі, а саме: про українську людину, яка залишається собою на бездоріжжі XX віку.

Книга «ЛАД» написана, як захопливі оповіді і складається з трьох частин: "Многії літа. Благії літа", "Вічник", "Світован", які окремо стали справжніми бестселерами, здобули велику й широку читацьку прихильність у світі. Книга про 104-річного карпатського мудреця Андрія Ворона, якого вже встигли назвати "світовим чоловіком", "українським Сократом", "новітнім Сковородою". Він жив, як дихав, власним життям явив спроможність бути вільним у світі, який ловить і поневолює людину. Для сучасної, заблуканої серед штучних міражів людини – це світло і духовна опора.

Ця книга – неспішна дружня оповідь про відчуте й спостережене, пережите й побачене. Це не просто безцінні крихти набутих знань і вмінь мудрого старця, це Система, вибудована на тонкій інтуїції і вивірена 100-літнім досвідом. Мозаїка образів підкуповує своєю щирістю. Читати слід уважно і вдумливо, а потім перечитувати, дрібними ковтками неначе п'ючи живу воду.

Михайло Слабошпицький

Петро Яцик. Українець, який відмовився бути бідним

Ім'я Петра Яцика хоч і довгий час було на слуху в Україні через проведення конкурсу української мови, названим на його честь, але на жаль, досі небагато скажуть хто він та що видатного зробив. В той час його ім'я стоїть у одному рядку з князями Острозькими, Іваном Мазепою, Василем Тарновським, Євгеном Чикаленко та іншими жертводавцями, що передавали астрономічні кошти на українську справу.

Син селянина, у свої 23 втік з рідної Галичини від наступаючого більшовицького «раю» до Німеччини, де мав наново починати життя, а згодом перебирався до Канади, де за 15 років стане одним з найуспішніших бізнесменів країни.

Книга написана у фіналі життя Петра Яцика, коли за його раменами лежали підкорені ділові вершини та втілено сотні українських проектів на десятки мільйонів доларів, деякі з яких вивели Україну на світовий науковий рівень.

Його суворий, проте тверезий погляд дозволяє чесно подивитись на себе та українство, побачити причини наших невдач та неуспішності, а також позбутись ілюзій, одна з яких, що Україна, її мова, культура та історія ще комусь потрібні в світі, окрім одних українців. «Лише успішність кожного з нас, що кожен здобуде та залишить по собі – принесе добро Україні», - казав Петро Яцик. І ця книга-заповіт покликана допомогти нам стати успішними та зробити такою Україну.

JD Handmade Jewelry

Яна Дрекслер – не тільки активний член чудової Української Громади у Франкфурті на Майні. Вона ще сама виробляє справжні скарби для дівчат. Ласкаво просимо до її крамниці JD Handmade Jewelry.

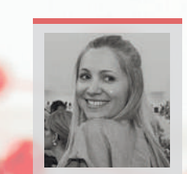

Оля Ошу

chocker

З Яною я познайомилася влітку 2016 року після довгих пошуків трендової біжутерії – так званих чокерів (chocker). Цей тренд масово поширювався, але його можна було побачити тільки на зірках або інстаграмних блогерах. Оскільки в магазинах Німеччини цей тренд ще не пропонувався, я вирішила зімпровізувати.

Про Янині роботи знала з Фейсбуку. Звернулася до неї і розповіла про своє бажання. Відразу домовилися про зустріч. Я була приємно вражена гнучкістю і професіоналізмом майстрині. Вона з уважністю вислухала моє прохання, показала вже готові ескізи пропозиції. Зняла мірки і приступила до роботи.

Майстриня не тільки виконує індивідуальні замовлення, але й дотримується термінів виконання роботи, що в моєму випадку було дуже важливо, оскільки час не дозволяв чекати. Таким чином, я успішно красувалася чудовим чокером у відпустці і на зацікавлені питання подруг, де я дістала цей модний аксесуар, відповідала з гордістю: від чудової української майстрині.

Хочу зауважити – це був початок літа 2016 коли вони тільки входили в моду.

З цього часу замовляла багато інших прикрас (біжутерії) і щоразу дивувала Янина винахідливість у грі – поєднанні антикваріату з модерним, української традиції з найновішими трендами з подіумів.

Як дізналася згодом, Яна активно відслідковує всі новинки світу прикрас і моди, працює в абсолютно різних напрямках від українського традиціоналізму до модерних трендів і при цьому, що дуже важливо, ніколи не повторюється! ■

Ми живемо у час SECOND-HAND

Історія п'єси «Час second-hand» розпочалася ще у червні 2016 року, коли режисер, Давід Бен'ямін Брюккель, почав пошук дрезденців, які були народжені або виросли у Радянському Союзі. Для театральної постановки були потрібні не досвідчені актори, а саме люди з досвідом, тобто з розумінням що таке СРСР, комунізм і як за нього жилося тоді та як змінилося життя людей за останні 25 років після перебудови. Даний проект називається «Громадська сцена» (Bürgerbühne).

Михайло Сухоносов

Випадково прочитавши оголошення про те, що Дрезденський державний театр збирається сценізувати книжку володарки Нобелівської премії з літератури **Світлани Алексієвич «Час second-hand»**, мені стало дуже цікаво. Резонанс з яким вона її отримала не пройшов і повз мене. Після інформаційної зустрічі, де я несподівано зустрів свою подругу Світлану Вишневську, і кастингу мене і ще дев'ятьох обрали для участі у цьому дійстві.

Назва п'єси означає час, у якому ми живемо. Час, коли знову старі комуністичні ідеї і символи стають популярними: радянські кафе з радянськими стравами, радянське варення і ковбаса, які пахнуть і смакують як у дитинстві та Сталін, якого полюбляє молодь, як символ перемоги і сильної держави. Здавалося мертві ідеї «особливого шляху», імперії і об'єднання слов'янських народів проти західних цінностей рівності та демократії знов оживають.

«Homo soveticus», власне так називає авторка бестселеру окремий людський тип виведений у лабораторіях марксизму-ленінізму, а отже себе і усіх нас. Це така особлива ментальність, від якої не сховатися і яку можна розпізнати у будь-якому куточку світу. Можна залишити свою країну і звикнути до цілком іншої, але грунтовка життя занадто глибоко всередині нас, набагато глибше, ніж нам здається.

На початку довготривалого часу наших репетицій, роблячи різні вправи для того, щоб створити з нас трупу і домогтися командного духу, режисер і драматург присвятили чимало часу саме читанню книги та її обговоренню.

Ми багато дискутували і сперечалися. В такі моменти замислюєшся над нашою спільною та новітньою історією, ми намагалися аналізувати факти і задавали питання, на які не завжди знаходили відповіді.

Разом з нашою чудовою командою ми знайшли те, що шукали увесь час, з чим гордо виступаємо вже кілька місяців на сцені під дахом театру, а білети розкуповуються задовго до початку вистави. Багатофункціональна декорація, відповідні костюми і прекрасна музика роблять свою справу разом з нами.

Сьогодні, сто років після Жовтневої революції, сценізація твору Алексієвич є неймовірно актуальною. У підзаголовку до назви українського перекладу стоїть «кінець червоної людини», а до німецького – «життя на руїнах соціалізму». Саме у Дрездені, у східній Німеччині, червона тематика набуває особливого сенсу.

На сторінках книги авторка дає слово маленьким людям, які подіями свого життя розповідають велику історію, а ми, як актори, збагативши і зміцнивши це все власним баченням і відчуттям, сприяємо зануренню у саму середину людини. Ми показуємо життя без купюр, таким, яким воно було насправді.

На сцені, як і на паперових сторінках, присутні різні думки, які вихваляють або засуджують комуністичний режим, а у кінці п'єси наші власні думки, теж різні. Ми згадуємо новітні події з пострадянського простору, які могли б увійти до логічного продовження книги.

Саме через різні переконання хтось не розуміє ані книги, ані вистави, а хтось виходить зі сльозами на очах, тому що пережив це все сам і тільки підтверджує аутентичність побаченого. Щоразу виходячи на театральну сцену ми переживаємо разом з глядачами цілий вир емоцій кількох десятиліть і хочемо переживати це ще раз і ще раз. Ми живемо у час second-hand.

Наступні виступи відбудуться у червні та вересні (і пізніше) 2017 року ■

Fotos: Matthias Horn

Кохана, є плани на вихідні? Може кудись поїдемо?

Ок, щось придумаємо

Але ж у нас намет на двох, а у Андрія нема. Їдьте, хлопці, удвох, влаштуйте щось цікаве. Тим паче мені мабуть буде важко так високо і довго підійматися...

Через 20 хвилин

Слухай, ми з Андрієм все вирішили: не їдемо в Альпи, їдемо в Шварцвальд. Там не так довго підійматися і не холодно. А щоб ти не змерзла вночі, я дам тобі свій зимовий спальник і ковдру.

Бо я говорив з Андрієм і він пропонує поїхати в Альпи. Можна погрилити та заночувати у наметі...

Краще Париж...

Z Z Z Z Z

Gel[:b]lau ist...

Druckmagazin:

- 64 Seiten
- Farbdruck
- 500 Ex.

Unsere Zielgruppe

- Ukrainische Diaspora in Deutschland
- Progressive Aktivisten in der Ukraine
- Alle, die sich für die ukrainische Kultur interessieren

ca.800

Like fb.com/gelblau.ua

E-Magazin:

www.gelblau.net

Gel[:b]lau – це не просто журнал.
Це перше україномовне розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату.
Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та
допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600
Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart
Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele / Zwecke